

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

DE JUWEELEN VAN DEN MINISTER

15 cent.

....De weg voerde door een warnet van balken en stapels metselsteen.

No. 1269.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Juweelen van den Minister

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN WRAAKZUCHTIGE VROUW.

Het kon ongeveer elf uur in den morgen zijn toen er een fraaie tweezitter stilstond voor een vrij groot huis in de Rue Choiseul, bestuurd door een zeer elegante, zeer schoone vrouw, maar met een zeer bleek gelaat, die van haar zetel opsprong, den contactmaker losdraaide, en in haar taschje deed, en vervolgens de auto aan zijn lot overliet, en het poortgewelf binnenliep, waar zij haastig voorbij de portiersloge ging, zonder links of rechts te kijken en de breede trap opliep, die halverwege het poortgewelf een aanvang nam.

Op de tweede verdieping bleef zij staan, en haalde haar spiegeltje uit haar tasch om zich daar een oogenblik in te beschouwen.

En zij zag een buitengewoon schoon gelaat met schitterende, donkere oogen, een olijfkleurige tint, tanden als parelen en het uiterlijk van een Roemeensche, een Poolsche — kortom een Slavische vrouw...

Zij kon omstreeks vijf of zes-en-twintig jaar zijn, en klaarblijkelijk was zij op dat oogenblik ten prooi aan een heftige opwindung, die zij slechts met de grootste moeite wist te onderdrukken.

Nadat het donsje voor den dag was gekomen en gebruikt, nadat ook de lippenstift dienst had moeten doen, drukte zij op den

electrischen knop naast de woningdeur, wachte vol ongeduld tot deze geopend werd door een knecht, die met groote verbazing naar de vroege bezoeker keek, en haar wel scheen te herkennen, maar dit niet goed durfde te doen blijken.

— Is mijnheer Henri Dompierre thuis? vroeg de jonge vrouw.

— Mijn meester is wel thuis, madame, maar ik vrees, dat hij op dit vroege uur —

— Zeg hem maar dat Louise de Champfleury hem wil spreken, onmiddellijk voor een zeer dringende zaak, en dan zal hij me wel ontvangen, denk ik! Geef je ook maar die moeite niet — ik denk wel dat ik hem zelf zal kunnen vinden.

En als een slang schoof zij lenig voorbij den verbluften bediende, die nog maar juist den tijd had om de breede woningdeur weer dicht te trekken, en haar te volgen toen zij met vlugge schreden door de gang liep, en achtereenvolgens een paar deuren opende, totdat zij eindelijk werd verwelkomd door een kreet van verrassing, zoo niet van schrik.

In een van de vertrekken was een nog jonge man opgestaan, met een fijn, wat verwijfd gezicht en het uiterlijk van iemand die zijn nachten meerendeels wakend en feestvierend doorbrengt, en die haar bij beide handen greep,

haastig het vertrek binnentrok, en tot den bediende kortaf zeide:

— Het is goed, Adolphe! Ik verwachtte Madame!

De bediende zag zeer goed aan het gelaat van zijn meester, dat hij madame integendeel heelemaal niet verwachtte, maar hij was goed afgericht, en trok zich met een effen gezicht terug naar de keuken, waar hij dadelijk met de keukenmeid een gesprek begon, met wie hij te zamen het dienstpersoneel uitmaakte van Henri Dompierre.

De jongeman had zich overtuigd dat zijn bediende was heengegaan, trok vervolgens haastig een dikke portière voor de gangdeur, deed hetzelfde voor een zijdeur, die tot een kleine rookkamer toegang gaf, en wilde toen door een derde deur zijn slaapkamer binnengaan, terwijl hij mompelde:

— Neem mij niet kwalijk — een oogenblikje — ik verwachtte natuurlijk geen bezoek, ik zal mijn huisjasje ruilen tegen mijn colbert!

— Houd je huisjasje maar aan, laat je colbert met rust, en luister naar me! viel de vrouw hem op scherpen toon in de rede. Want wat ik je te zeggen heb is van groot belang, en ik zou je aanraden, de zaak niet al te luchtig op te vatten, want er konden dezer dagen wel eens harde klappen vallen, van een zijde, waarvan je ze niet verwachtte!

De jongeman was een weinig bleaker geworden, en zijn gelaat teekende ongerustheid, toen hij de jonge vrouw naar een sofa trok, haar daarop deed neerzitten, en met gedempte stem vroeg:

— Wat is er dan? Is er iets uitgelekt? Is er geklapt? Het lijkt mij toch bijna niet mogelijk!

— Nog heel wat ergers! Vannacht is ontdrekt, wie de Koning van Parijs was.

Henri Dompierre maakte een soort van lichtsprong, en slechts met moeite kon hij een kreet smoren van ontsteltenis en ongeloof.

Toen bracht hij er uit:

— Maar niemand wist dit, niemand, Louise!

— Ik wist het! hernam de vrouw kortaf.

— Jij? Heb jij het geweten? kreet de jongeman.

— Van het begin af aan! Ik was de eenige — en ik ben ook degeen geweest die hem heeft verraden, hem en zijn heele onderneming, de Romeinsche en de Grieksche feesten, de balletten, kortom, dat heele samenstel van speelzaal, restaurant en dancing!

Dompierre keek zijne bezoekerster een oogenblik aan, alsof hij vreesde dat zij krankzinnig was geworden, en hernam toen met een stem die even trilde:

— Je wist wie het was, je hebt hem verraden, en je komt dit mij bekennen?

— Ik heb hem verraden, dat is zoo — maar ik deed het tegen mijn wil! Ik was gehypnotiseerd — en raad eens door wien?

Dompierre maakte een gebaar van onwetendheid en onmacht, en snijdend klonk de stem van Louise de Champfleury toen zij ten antwoord gaf:

— Door John Raffles.

— Hij is dus in Parijs? stamelde de ander.

— Dat stond voor mij al een week lang vast! Er zijn hier dingen gebeurd, die iedereen met een greintje verstand aan niemand anders had kunnen toeschrijven dan aan Raffles. Ik bespaar je een opsomming, om je dadelijk tot de kern van de zaak te brengen, die mij hierheen heeft gevoerd. De ochtendbladen hebben dus nog volstrekt geen bericht gebracht over de zaak in Auteuil?

— Geen woord heb ik er van gelezen! herhaalde Dompierre.

— Dat is ook bijna onmogelijk, want het gebeurde om bij vieren, dezen morgen, toen moesten wij nog allemaal naar het politiebureau worden overgebracht. De Koning van Parijs zelf, zijn helpers, de gasten die er toen waren in hun Grieksche gewaden, het geld dat op de speeltafel lag, de danseressen, die maar juist de gelegenheid kregen om een mantel om te slaan — de heele poppenkast!

— Ik begrijp er niets van! hijgde Dompierre ontzet. Vertel mij geregeld, anders zal ik er gek van worden! Wat is er gebeurd?

— Dat zal ik je vertellen! Het is jou natuurlijk beter dan wien ook bekend, dat er eenige maanden geleden in Parijs een soort van geheime vereeniging werd opgericht, en aan het hoofd daarvan stond een man, dien ik alleen kende, en dien men nooit anders aansprak dan als de Koning van Parijs. Het doel van de vereeniging heette te zijn, het organiseren van nachtelijke feesten naar het oud-Grieksche en het oud-Romeinsche model. Die feesten hadden plaats diep onder den grond, en op het terrein van een heel oud huis in Auteuil. Men kon niet anders toegang krijgen dan op vertoon van een rood beenen plaatje met het insigne van den Koning, en den naam van den gast aan den anderen kant. Dat was natuurlijk om te voorkomen dat ongewenschte bezoekers zouden komen opdagen!

— Dat alles weet ik, viel Dompierre haar met eenig ongeduld in de rede. Ik zelf ben daar eenige keeren geweest, ik ken de roode beenen plaatjes. Ik heb er geld verloren —

— Wel, dat was nu juist het intrinsieke doel! antwoordde de vrouw sarcastisch. Want de

Koning van Parijs had die vereeniging gesticht om zijn lieve medemenschen te plunderen. Hoe dat ging behoef ik je niet te zeggen — dat zal wel spoedig genoeg aan het licht worden gebracht. Laat het je voldoende zijn dat ik je toevertrouw dat er op een zoo'n avond wel eens een paar honderdduizend francs in de zakken van den Koning van Parijs overgingen — na aftrek van zijn onkosten, en die waren natuurlijk reusachtig groot! Hij liet acrobaten optreden, koorddansers, berentemmers, een heel ballet, hij had een paar dozijn negers in dienst, van de sterksten. Maar dat alles weet je! Weet je ook wat er een paar dagen geleden des nachts is voorgevallen in de onderaardsche feestzaal?

— Niets weet ik er van! Wat was dat dan?

— Een van mijn kennissen, een jong bloedje, verloor dien nacht de rest van zijn fortuin, en pleegde zelfmoord, door zich in zijn Romeinsche zwaard te werpen! Maar de slaven van den Koning van Parijs droegen hem naar een eenzame plek aan de Seinekade, en zoo liet men het voorkomen, alsof hij het slachtoffer was geworden van een troep apachen.

— Afschuwelijk! stamelde Dompierre, die geen oog had afgewend van het schoone, bleeke gelaat van zijn bezoekerster, en maar niet genoeg scheen te kunnen krijgen van den gloed van haar prachtige oogen.

— O, zooiets komt meer voor! hernam de vrouw kort, terwijl zij haar schouders ophaalde. Dit is niet de hoofdzaak. Die ligt heel ergens anders. Want op dienzelfden nacht werden er van tien of twaalf damesbezoeksters prachtige juweelen geroofd in de vestiaire, en daarbij werden vier van de slaven zoo leelijk toetgetakeld, dat zij er over een maand nog wel de gevolgen van zullen dragen! Voor mij stond het toen al zoo goed als vast, dat Raffles hier aan het werk was geweest, en toen ik ook nog ontdekte, dat twee bezoekers met nagemaakte beenen fiches waren binnengekomen, toen werd mijn vermoeden haast zekerheid. Ik ben gewoon om de menschen met wie ik te doen krijg scherp op te nemen, en mijn aandacht was al spoedig gevallen op een Romeinschen veldheer, die ook veel belang in mijn gezicht scheen te stellen.

Dompierre liet een soort van gebrom hooren en de vrouw viel zichzelf met een zonderlingen glimlach in de rede.

— Nog altijd jaloersch! En nog altijd verliefd ook?

— Je weet dat ik alles voor jouw bezit zou willen geven, Louise!

— Des te beter! zei de bezoekerster koeltjes, dat zal ik onthouden, en aanstonds zal ik gebruik van die mededeeling maken! Wacht maar

rustig af tot we zoover zijn! Ik was dien nacht daar met denzelfden knaap die op zoo'n dwaze manier aan alles een einde maakte en zich in zijn zwaard wierp. En ik nam het vaste besluit, niet eerder te rusten voordat ik den man ontmaskerd had, die zoo onbeschaamd bij ons was binnengedrongen. Was het inderdaad Raffles, dan zou hij, dat wist ik zeker, niet rusten, alvorens hij had ontdekt wie de Koning van Parijs was. Hij vermoedde of hij wist, dat ik in verbinding stond met den geheimzinnigen chef, die op de feestavonden gemaskerd verscheen, hoog boven op een trap, vergezeld door twee slaven, en ik begreep wel dat hij daarop zijn plan zou grondvesten om achter de identiteit van onzen aanvoerder te komen. En zoo kwam het ook uit! Gisteravond, in de Moulin Rouge, maakte een heer werk van mij, in wien ik onmiddellijk den Romeinschen legeraanvoerder herkende! Maar je zult wel begrijpen, dat ik daar niets van liet blijken! Ik nam onmiddellijk mijn maatregelen, ik deed alsof ik naar zijn gekir luisterde, en ik hield mij alsof hij mij veroveren kon, en dien nacht nam ik hem met mij mede naar mijn huis —

Dompierre verbleekte op een vreeselijke wijze, en weer klonk dat doffe, grommende geluid achter in zijn keel, maar zij legde hem vlug de kleine hand op den mond, en vervolgde met een minachtend glimlachje:

— Stel je niet zoo dwaas aan! Maar verder, er gebeurde iets vreeselijks, waarop ik onmogelijk had kunnen rekenen!

Ten prooi aan woede en vertwijfeling was Louise de Champfleury opgestaan en begon zonder eenig gerucht het vertrek op en neer te loopen, terwijl Dompierre haar met zijn blikken volgde, en zij zag er nu waarlijk uit als een mooie tijgerin, die langs de spijlen van haar hok heen en weer loopt, uren lang, hunkerend naar de vrijheid.

Dit duurde zoo wel vijf minuten, en toen pas scheen zij zich voldoende beheerscht te hebben om te kunnen vervolgen:

— Het was mijn doel, iets in zijn wijn te doen, waardoor hij bijna aanstonds bedwelmd zou worden, en dan hadden mijn twee neger-slaven hem met een auto gebracht naar een plek, aan mij bekend, waar wij hadden kunnen uitmaken wie hij was. Bleek het inderdaad Raffles te zijn, zooals ik stellig meende te weten — dan was zijn vonnis natuurlijk geteekend, en in het andere geval zouden wij hem een waarschuwing geven, die hij niet zoo spoedig zou vergeten. Want de Koning van Parijs is buitengewoon machtig, tenminste dat was hij tot dezen nacht! Maar hoezeer had ik dien man onderschat! In een spiegeltje

volgde hij mijn bewegingen, zag dat ik het poeder in zijn wijn schudde, weigerde zijn glas aan zijn lippen te brengen, en toen ik om de beide negers belde, maakte hij met die twee reuzen korte metten, en wist hen in enkele tellen te ontwapenen en te overwinnen!

— En toen heb je uit vrees —

— Uit vrees? onderbrak Louise hem op heftigen toon. Niets zou ik verraden hebben, al had hij mij met de revolver op de borst bedreigd! Maar hij paste een ander middel toe, waartegen ik niet bestand was — hij hypnotiseerde mij!

— En je liet het toe? riep Dompierre op een toon van ongeloof.

— Ik kon mij onmogelijk verzetten! Geloof maar niet dat ik mij niet trachtte te verdedigen! Maar de kracht van zijn blik was onweerstaanbaar, ik gevoelde mij machteloos als een kind, het bewustzijn ontzoonk mij en ik wist dat ik verloren was, en willoos alles zou doen, wat hij mij zou bevelen! Nu, het heeft niet lang geduurd of ik ontdekte, wat ik op zijn bevel had moeten uitvoeren. Hij waarschuwde de politie, en een heel legertje, ruim honderdtwintig man, begaf zich dezen nacht tersluiks naar het groote huis in Auteuil, hetwelk Raffles reeds bezocht had, zonder dat hij kon weten komen hoe de Koning van Parijs daar op zijn beurt binnenging. En dat juist heb ik verraden — als een gehoorzame slavin ben ik voor dien troep uitgelopen, heb alle deuren aangewezen, heb gezegd hoe ze geopend moesten worden, bracht den inspecteur en de mannen, en Raffles natuurlijk ook in de geheime gang — om kort te gaan — zij overvielen de aanwezigen, volkomen onverwacht, zij grepen mijn vriend, den Koning — het geheele stel werd naar het naastbijzijnde politiebureau overgebracht in twaalf groote toerwagens — en daar ontdekte men wie die geheimzinnige man met zijn rooden mantel en zijn masker was. En wie denk je dat het geweest is Henri?

— Hoe kan ik dat weten? vroeg Dompierre, die de kleine hand van de vrouw gegrepen had.

— Het was de Commissaris van Politie van de wijk Auteuil!

— Het is niet waar! riep Dompierre met een schreeuw van ongeloof.

— Het is zooals ik zeg! O, in Parijs is het misschien iets nieuws, maar in steden als Chicago en New-York vindt men dat niet eens zoo bijzonder! Ik behoef het nu niet geheim te houden, want vanavond zullen alle bladen er natuurlijk over uitweiden. Er waren wel twintig agenten zijn medeplichtigen, die daar natuurlijk veel geld mee verdienden, en juist daardoor

was het bijna onmogelijk, iets van die nachtelijke bacchanaliën te ontdekken — en zoo zou het ook gebleven zijn, als die duivel, die Raffles er zich niet mee bemoeid had.

— Maar — hoe hebben ze jou dan vrij gelaten? stamelde Dompierre, die met groote oogen had toegeluisterd.

— Wel, dat was een galanterie van Lafontaine, mijn Commissaris! Hij zeide dat ik met de zaak volstrekt niets te maken had gehad, en alleen maar als gast daar was gekomen. Ik weet trouwens heel goed dat ze mij bleven wantrouwen, en mij alleen maar op vrije voeten hebben gesteld in de hoop, dat ik vroeg of laat hun verklikkers wel op het spoor zou brengen van medeplichtigen, die nu nog den dans ontsprongen zijn! Maar maak je niet ongerust — op het oogenblik hebben zij mij niet gevolgd!

— En die Raffles? Die geheimzinnige bemoeial?

— O, die was plotseling weer verdwenen alsof hij in den grond was gezonken, zelfs nog voor het heele stel de ondergrondsche feestzaal verliet om te worden weggebracht door de agenten. En met hem verdween ook een massa geld van de speeltafels en handenvol juweelen, daarvan ben ik zeker! En nu weet je het, en nu kom ik tot het eigenlijke doel van mijn bezoek! Je hebt wel eens gezegd, Henri, dat je me liefhad.

— Je weet wel dat ik je aanbid, Louise! Je hebt me echter nooit willen verhooren! En hoe dikwijls heb ik niet den lust gevoeld den man te vermoorden, die voor een kort oogenblik je hart weer gewonnen had!

— Nu — wie weet kom ik nu wel eens tot andere gedachten, mits je ons wilt helpen!

— Helpen? Waarmede?

— Helpen om ons te wreken op Raffles, om hem onschadelijk te maken! Geloof je dat een vrouw als ik nog een week zou kunnen leven met de gedachte, door een man te zijn bespot, ik, die een Koningin ben geweest in mijn rijk, en naar wier gunsten vorsten vruchteloos gedongen hebben? Ik zou krankzinnig worden bij het denkbeeld, dat hij mij zou durven uitlachen, en met den buit zou gaan strijken! Dat hij den Koning van Parijs heeft ontmaskerd — wat deert het mij? Maar dat hij mij zelf heeft gehoond, vernederd — dat kan ik nimmer vergeven!

— Maar in welk opzicht zou ik je van dienst kunnen zijn? vroeg Dompierre.

— Dat is heel gemakkelijk! En ik zal je zeggen welk plan ik bedacht had, terwijl ik hierheen reed. Om Raffles terug te vinden in Parijs — dat is bijna onmogelijk. Maar men kan het toeval te hulp komen! Men kan speculeeren

op zijn begeerte naar geld en goed, en vooral naar juweelen! Het is alsof hij uitsluitend naar Parijs is gekomen, om hier zijn voorraad kostbare steenen aan te vullen! Welnu, wij zullen hem die steenen als het ware voor de voeten leggen — en als hij er zich dan naar bukt, dan zullen wij toespringen, en wel zorgen dat hij zich nooit meer opricht.

— Maar ik begrijp nog steeds niet —

— Je zult het aanstonds hooren! Onder de vrienden is een man, een Hongaar, die uitmuntend geschikt is voor de rol, die ik hem heb toegedacht! Hij zal een zeer rijke bojaar zijn, kort na den oorlog gevlucht uit zijn land, en bezitter van een massa prachtige steenen, die hij hier wil verkoopen. Natuurlijk zullen de steenen even zoo valsch zijn als de man, dat hoop ik tenminste, want als het moet zou ik Raffles zelfs met mijn eigen diamanten en parelen lokken, maar het komt er vooral op aan, dat hij woont in een huis, geschikt voor mijn plannen. Een hotel is volkomen onbruikbaar. Maar nu weet ik dat een van jouw huizen dezer dagen door de huurders verlaten is, en ik vraag

je alleen maar, ons dat huis tijdelijk af te staan, totdat ons plannetje gelukt is.

Dompierre was zeer bleek geworden, en hij moest zijn lippen een paar malen bevochtigen voor hij kon vragen:

— Wat zal het lot zijn van Raffles, als hij inderdaad in de val loopt?

— Hij zal ter dood worden gebracht! antwoordde de vrouw ijskoud. Een man als hij mag niet blijven leven en ons voortdurend in de wielen rijden. En nu spreek ik nog niet eens van mijn persoonlijke wraak.

— En daarbij zou ik je moeten helpen? riep Dompierre ontzet. Louise, dat kun je niet van mij vergen. Ik wil alles voor je doen — ik wil —

— Hij kon niet verder spreken.

Louise had hem alleen maar even aangezien, met haar groote, glanzende oogen, en de armen om zijn hals geslagen, en hij begon te stotteren.

En zij wist dat hij haar slaaf was, haar blind werktuig, dat hij alles om harentwille zou doen, en dat zij nogmaals gezegevierd had.

HOOFDSTUK II.

DE GROOTE MAGYAAR.

Sedert eenige dagen stonden de Parijsche bladen vol bijzonderheden aangaande Peter Tarnoczy de Jesernicze en den schat van juweelen, dien hij naar Parijs had medegebracht, teneinde daar een poging te doen om ze te verkoopen.

Onder die juweelen blonk vooral de groote Magyaar uit, een zeer fraaie diamant van het zuiverste water, waarvan de waarde op ongeveer vier millioen francs werd geschat, hoewel het dan geen goudfrancs waren en waarvan werd verzekerd, dat hij deel had uitgemaakt van de Hongaarsche kroonjuweelen, in den tijd toen Hongarije nog niet verbonden was met Oostenrijk.

De *Matin* wist zelfs een foto te publiceeren van Tarnoczy en al staat dit blad er voor bekend, dat het bij gebrek aan het werkelijke konterfeitsel, wel eens foto's plaatst van den eersten den besten liftjongen in het groote gebouw — ditmaal was het toch werkelijk de gefotografeerde zelf, die door een handigen reporter gekiekt was op het oogenblik, dat hij zijn prachtig huis aan de Rue de Boétie wilde verlaten.

Het was een lange, elegante man, met verfijnde smaak gekleed en een smal, lichtbruin getint gelaat, waarin grijsgroene oogen fonkelden, onder fraai getrokken wenkbrauwen.

Hij droeg nog ouderwetsche bakkebaardjes, door den volksmond tochtlatten gedoopt en een klein zwart kneveltje.

Men schatte zijn ouderdom op ongeveer 40 jaar en het geval zou zich niet te Parijs hebben toegedragen, indien de bladen niet gemeld hadden, dat men Peter Tarnoczy zeer veel aantrof in de schouwburgen, waar de wufte Muze gediend wordt en dat hij daar groote successen scheen te behalen.

Men zag Tarnoczy bijna iederen morgen in zijn fraaie auto rondrijden in het bosch en dan vertoefde hij telkens omstreeks een half uur in het bekende restaurant aan den grooten vijver en dronk daar, hetgeen als een zeer groote bijzonderheid werd vermeld, een glas melk, waarin een flinke scheut kummel was gedaan.

Wat de juweelen aangaat — Peter Tarnoczy scheen daar heel zuinig op te zijn, want slechts twee reporters, de een van de *Temps*, de ander

van de Figaro, hadden verlof gekregen, een blik te werpen op de verzameling juweelen van allerlei aard, met den grooten Magyaar aan het hoofd, maar de eigenaar had den voorzichtigheidsmaatregel genomen daarbij tevens een paar detectives uit te noodigen.

Het was misschien niet heel erg hoffelijk jegens de journalisten, maar voorzichtig was het wel en eigenaars van juweelen hadden nu wel genoeg leergeld betaald, zoo verzekerde de Hongaar met een fijn lachje aan de wel wat verbaasde heeren van de krant en kozen het zekere voor het onzekere.

Met den verkoop scheen het intusschen niet zoo vlug te gaan en dat was niet zoo verwonderlijk, want Tarnoczy vroeg een zeer hoog bedrag voor zijn juweelen en wilde de partij niet schenden door ze stuksgewijze van de hand te doen.

Men wist dat hij zich een allermooieste brandkast had aangeschaft en niet voornemens scheen te zijn, zijn schat toe te vertrouwen aan de handen van een bankier of ze in de safe van een bank te doen bewaren.

Sommige bladen hadden daarover hun verwondering te kennen gegeven, maar de Hongaar had verklaard, liever zelf de verantwoordelijkheid te dragen, dan zijn juweelen bij een juwelier onder te brengen — en men kon hem niet geheel en al ongelijk geven, nu de brutaalste beroovingen, zelfs midden op den dag, schijnbaar ongestraft konden plaats vinden en geen enkele brandkast meer veilig scheen te zijn.

Tarnoczy bleek een dienstpersoneel te hebben meegebracht, bestaande uit vijf koppen, namelijk een chauffeur, een butler of maître d'Hotel, een kamerbediende, een particuliere secretaris en een kok.

Niemand wist of hij getrouwd was of niet, maar dit was wel zeker, dat hij nooit of nergens zijn vrouw voorstelde.

Maar Parijs is Parijs — en er gebeuren daar zoo veel dingen, dat na drie of vier dagen eigenlijk niemand nog aan den vreemdeling dacht met zijn schat van kostelijke steenen, die hij in de Lichtstad aan den man wilde brengen.

De wedrennen stonden voor de deur, de beroemdste van het jaar, er hing een kabinetscrisis in de lucht, een oude dame had haar schoondochter doodgeschoten, alleen maar omdat de kleur van haar japonnen haar niet beviel, men sprak over de plotselinge daling van den franc, een revue-ster had in een druk bezocht nacht-restaurant haar minnaar doodgeschoten — kortom, er was genoeg om over te praten, ook alweer gedurende een dag of vier en dan zou er wel weer wat anders zijn.

Het is waar, dat de bladen nog altijd vrij

wat ruimte beschikbaar stelden voor de opzienbarende zaak van Auteuil en haar zonderlingen commissaris van politie, die zich zoo plotseling ontpopt had als een zeer gevaarlijk sinjeur, als Koning van Parijs, zooals hij zichzelf blijkbaar gaarne hoorde noemen.

Het is misschien vreemd, maar er was slechts een enkel blad en wel de Intransigeant, dat met zooveel woorden deed uitkomen, dat men deze onthulling te danken had aan John Raffles en aan niemand anders.

Hoe het blad van wijlen Rochefort dat met zooveel zekerheid kon verklaren, is nooit bekend geworden, ook wij tasten hieromtrent in het duister en wij beginnen haast over te hellen tot de meening, dat het blad maar een slag in de lucht deed, denkkelijk uit zucht naar sensatie en zelf in het minst niet vermoedde, hoe raak het den spijker op den kop sloeg.

Dit kunnen wij met zekerheid zeggen:

De politie te Parijs heeft het wel vermoed, heeft zelfs gedurende een paar weken onderzoek gedaan naar den geheimzinnigen heer, die op dien bewusten nacht de geheele expeditie leidde, op de hielen van de vrouw die hij gehypnotiseerd had en wij gelooven te mogen betwijfelen, of dat onderzoek werd ingesteld met het doel, Raffles voor het Legioen van Eer voor te dragen — maar dit staat wel vast, dat zij hem nooit heeft kunnen vatten, althans niet voor die zaak!

Volledigheidshalve vermelden wij van deze opzienbarende ontdekking nog slechts, dat Lafontaine volmondig bekende met een grenzeloze onbeschaamdheid, omdat er trouwens niet te ontkennen viel, dat hij tot zes jaren gevangenisstraf werd veroordeeld en dat zijn medeplichtige agenten eveneens zware vrijheidsstraffen kregen.

Eén persoon was er, die de zaak van zeer nabij bleef volgen en dat was, zooals men reeds geraden zal hebben, John Raffles, die bij de ontmaskering van den commissaris van politie zulk een voorname rol had gespeeld.

Maar wij zullen aanstonds zien, dat zijn gedachten toch ook wel gingen naar andere zaken van een geheel anderen aard.

Het was omtrent vijf dagen na de arrestatie van Lafontaine en zijn plichtvergeten helpers, toen Raffles en Brand een rit te paard maakten door het eenzaamste gedeelte van het Bois de Boulogne, den kant uit van de beroemde renbaan, waar over eenige weken de befaamde voorjaarsrennen zouden plaats hebben, die, zooals de dames wel zullen weten, voor een groot deel hun naam te danken hebben aan het feit, dat de groote Parijsche couturiers en modevorsten daar hun vindingen, zoogenaamde „creaties" lanceeren. En zij waren op een plek gekomen, waar zij voor luistervinken niet

behoefden te vreezen en stegen hier af en namen plaats op een rustieke bank, hun paarden bij de teugels vasthoudend, om een oogenblikje te genieten van het verrukkelijke uitzicht.

Brand liet voor eenige seconden de blikken van zijn blauwe oogen gaan over het uitgestrekte terrein van de renbaan en begon toen:

— Acht je niet langzamerhand den tijd gekomen, Edward, Parijs vaarwel te zeggen en terug te keeren naar Londen?

— Verlang je zoo naar Londen terug, mijn waarde? Welnu, ik zal aan je wensch voldoen — maar gun mij den tijd tot na de voorjaarsrennen! Niet alleen dat ik die gaarne wilde bijwonen, maar ik heb ook nog een plan ten uitvoer te brengen, dat eerst moet worden afgewerkt.

— Welk plan is dat?

— Je hebt natuurlijk gehoord van Tarnoczy de Jesernicze?

— Natuurlijk heb ik van hem en van zijn juweelen gelezen! Moet hij het slachtoffer worden?

— De gelegenheid lijkt mij zeer geschikt, Brand! Hij wil zijn juweelen hier verkoopen, men schijnt er echter niet veel lust in te hebben en ik kan ze heel goed gebruiken. Ik weet niet waar het aan ligt, maar Parijs schijnt mij zeer goedgunstig gezind te zijn, want het leverde mij reeds een groote hoeveelheid van die glinsterende steentjes op, welker opbrengst mij in staat stelt om heel wat licht te brengen in duistere woningen, gezondheid aan zieken, levensvreugde aan verdrukten!

— De man heeft vijf bedienden bij zich! zeide Brand langs zijn neus weg.

— Maar daarentegen woont hij, zooals ik las, in een groot huis en hij zal toch die bedienden des nachts wel niet om zijn brandkast heen legeren! En al ware dat wel zoo, ik bezit gelukkig nog altijd de middelen, zulke wakers onschadelijk te maken. De dingen, waarde Brand, zijn mij meestal vijandiger gezind dan de menschen! Ik heb liever te doen met een wezen van vleesch en bloed dan met een pantserplaat van drie duimen dik of een electrische wekkerinrichting!

— Staat dit plan bij je vast, Edward?

— Ja Brand!

— Terwijl je kunt weten, dat de politie je hier wel ijverig zal zoeken?

— Desondanks! Want ik weet dat zij het spoor volkomen bijster is.

— Als zij wist, dat jij het waart, die haar geholpen had bij de ontmaskering van dien schurkachtigen commissaris — zou zij je dan geen straffeloosheid toezeggen?

— Op zulk een soort dankbaarheid zal ik

maar niet rekenen, Brand! antwoordde Raffles schouderophalend. Bovendien gaat dat hier niet op, want de Parijsche politie zoekt mij niet voor eenig strafbaar feit, dat ik hier zou hebben gepleegd, want daar weet zij niets van, nu nog niet tenminste, maar zij zoekt mij, omdat de collega's in Londen haar dit vriendelijk verzocht hebben! Scotland Yard weet natuurlijk heel goed, waar ik mij op dit oogenblik ophoud.

— Maar dit lijkt mij een heel gegronde reden, Edward, om deze zaak er maar liever aan te geven! Men moet geen slapende honden wakker maken!

— Brand, ik heb het er op gezet, om die steenen in handen te krijgen en ik zal ze hebben! hernam Raffles rustig.

— Maar heb je niet aan die vrouw gedacht, aan die Louise de Champfleury! Het lijkt mij een wraakzuchtig schepsel toe en zij zal wel alles in het werk stellen om zich revanche te verschaffen! Ik begrijp niet, dat de politie haar heeft losgelaten!

— Ik geloof het daarentegen heel goed te begrijpen! Men gaf haar de vrijheid, in de veronderstelling, dat zij, op vrije voeten zijnde, meer aan den dag zou kunnen brengen dan in de gevangenis opgesloten! Zij zal wel worden nagegaan, vermoed ik!

— Waar zou ze nu zijn?

— Ik weet het niet, maar denkelijk nog te Parijs! Ik heb je gezegd, dat ik haar den aller-eersten dag uit de verte heb kunnen volgen, zonder dat zij het merkte en ik heb toen gezien dat zij met haar tweezitter stilstond voor het huis, waarvan de tweede verdieping bewoond wordt door een zekeren Henri Dompierre. Het was dan ook bij dezen jongeman, dat zij een bezoek heeft afgelegd. Het doel van die ochtendvisite is mij echter onbekend gebleven en ik had weinig lust, haar nog verder te volgen, wel wetende, dat zij niet onder water zou duiken en wel weer spoedig zal stralen aan den hemel van het vermaak in Parijs! Trouwens — ik bekommer mij volstrekt niet meer om haar. Zij mag doen en laten wat zij wil. Maar grapjes in haar huis als met die twee negers, zal zij wel niet meer uithalen, denk ik.

Brand bleef eenigen tijd zwijgend voor zich uitstaren, in gedachten verzonken en vroeg toen:

— Wanneer wil je die gevaarlijke onderneming beproeven?

— Zoo spoedig als het onderzoek achter den rug is, dat ik bij zulke gelegenheden altijd van te voren instel, Brand! Ik moet het huis leeren kennen, ik moet weten waar de bedienden slapen, ik moet nauwkeurig de plaats kennen waar de brandkast staat, waar onze man slaapt, of er al dan niet een waakhond is, of er elec-

trische alarmschellen zijn of niet — komaan, je weet dit alles evengoed als ik. Vooral in een vreemde stad zijn wat ik de voorstudies zou willen noemen, volstrekt onvermijdelijk en natuurlijk zijn zij dat meer dan ooit in mijn toestand, die niet zonder eenig gevaar is.

— Zul je mijn hulp behoeven?

— En ditmaal misschien ook die van onzen braven Henderson, die in de laatste dagen wel wat op den achtergrond is geraakt en er naar snakt, te bewijzen, dat zijn verbazende kracht in sommige gevallen niet te onderschatten valt.

— Wanneer beginnen wij?

— Vandaag nog!

— Welke rol zullen wij vervullen?

— Voorloopig in het geheel geen rol — tenminste niet tegenover onzen Hongaar! Wij kunnen ons uitgeven voor opzichters van het huis, wij kunnen zeggen, dat wij namens de gemeente een onderzoek komen instellen — en wij kunnen den portier eens laten praten!

— Dat plan lijkt mij heel goed! Maar mij dunkt, dat wij het spoedig ten uitvoer moesten brengen, want niemand kan zeggen, of niet vandaag of morgen plotseling een kooper komt opdagen voor de juweelen!

— Dat zal niet zoo vlug in zijn werk gaan, Brand, omdat Tarnoczy er op staat, de partij in haar geheel te verkoopen. Wat hem daartoe eigenlijk noopt, is mij niet duidelijk, maar het maakt er den verkoop van zijn kostbaarheden niet gemakkelijker op, dat is zeker. Laten wij maar weer te paard stijgen en terugrijden, dan kunnen wij aanstonds beginnen! Want wij dienen er toch rekening mede te houden, dat zich binnen enkele uren een syndicaat vormt, om de geheele partij te koopen.

Een oogenblikje later hadden de beide vrienden zich weer in het zadel geworpen en reden langs de eenzame paden terug naar het meer bezochte deel van het bosch, waar zij opzien baarden, niet slechts door hun fraaie rijdieren en door hun elegance, maar ook door het feit alleen, dat zij nog op zulk een ouderwetsch rijdier waren gezeten.

Zij redën haastig langs de Avenue de l'Armée, onder den Triomphboog door en gingen toen hun paarden stallen, om zich vervolgens naar het kleine huis op Montmartre te begeven, hetwelk zij een paar dagen na de opzienbarende zaak van Auteuil weer hadden betrokken in gezelschap van Henderson en zich uitgevende voor schilders en beeldhouwers.

De brave reus zat rustig in het popperige tuintje, dat bij het huisje hoorde en was ijverig bezig met het schoonmaken van een paar oude doeken, alsof hij werkelijk zijn heele leven nooit anders gedaan had dan schilderijen vervaardigen.

Met een paar woorden was Henderson op de hoogte gesteld, voor zoover dit noodig was en voor zoover Raffles het wenschelijk achtte, want hoe lang de reus ook reeds in zijn dienst was — nog steeds deinsde hij er voor terug, hem op den man af te zeggen, wat hij voornemens was te doen, alsof Henderson dit niet reeds lange jaren wist.

Daarop klommen Raffles en Brand naar het kleine, goed afgesloten hokje op de eerste verdieping naast het atelier, hetwelk zij hadden ingericht als kleedkamer en waar zij zich vlug vermomden.

Toen zij bijna gereed waren zeide Brand:

— Mij dunkt, dat ik jou maar alleen aan het woord moest laten, want jouw Fransch is zoo voortreffelijk, dat niemand ook maar een spoor van eenig accent zou hooren en ik kan dat helaas niet van mijzelf verzekeren!

— Je hebt gelijk, Brand, wij moeten zeer voorzichtig zijn, want alles zal ervan afhangen, of men daarginds in ons gelooft! En nu op weg — wij hebben nog bijna den halven middag voor ons.

Henderson kreeg vrijaf, waarvan hij gebruik zou maken om een lange wandeling te doen en de twee vrienden zochten spoedig een taxi op en lieten zich tot vlak bij het huis rijden in de Rue de Boétie, waar de schatrijke Hongaar zijn tenten had opgeslagen.

Zij legden de overige 50 meter te voet af en toen Brand eens een zijdelingschen blik wierp op Raffles, verwonderde hij zich voor de zooveelste maal over de volkomen gedaante-verwisseling, die zijn merkwaardige vriend had ondergaan. Hij herinnerde in niets meer aan den eleganten, Engelschen gentleman, het clublid met zijn monocle in het oog. Hij leek zelfs wel een halven voet ingekrompen te zijn, zooals hij daar voortliep met gebogen rug, een actetasch onder den arm geklemd, een dikke, zwarte snor, een vale gelaatskleur, een groote stalen bril op den neus en zandkleurig, spaarsaam haar onder het verschoten bolhoedje — het type van den Parijschen ambtenaar, slecht bezoldigd en ontevreden over zijn bestaan!

Brand droeg ook een bundel paperassen en hij was zelf ook niet ontevreden over zijn uiterlijk met het bolbleek gezicht, het rossige snorretje en de verbaasde, ronde oogen onder het lage voorhoofd.

Zoo traden zij een oogenblik later voor den concierge van het huis, die in al zijn waardigheid troonde op den drempel van de deur zijner loge, onder de groote koetspoort van het huis, een breede, gewelfde gang, die uitliep op een kleine open binnenplaats.

Het was een groote dikke man, op groen-

vilten pantoffels, in zijn hemdsmouwen en met een pijp tusschen zijn dikke lippen, die daar trotsch als een koning stond, maar onmiddellijk onderdanig werd en volgbaar, zoodra Raffles zijn kwaliteit genoemd had — woningopzichter en gekomen om te verifieeren of er niets onregelmattigs plaats vond in het huis, of de centrale verwarming behoorlijk functioneerde, of er geen onderhuur plaats had, kortom, of de eigenaar zich hield aan de voorschriften.

Raffles had al een register opengeklapt, nam een stukje potlood tusschen duim en wijsvinger, maakte het nat tusschen zijn lippen, keek den concierge streng aan over zijn brilleglazen en vroeg kortaf:

— Eigenaar?

— Mijnheer Henri Dompierre, in de Rue Choiseul, mijnheer! antwoordde de concierge beleefd. U kunt gerust het geheele huis doorzoeken, zonder iets onwettigs te vinden, want ik verzeker u, dat ik overal goed de hand aan houd. Het huis is pas verleden jaar geschilderd, wij hebben op het oogenblik maar een huurder — op één hoog. Wij kunnen het huis niet zoo gemakkelijk kwijtraken, want mijnheer Dompierre vraagt er heel veel geld voor. —

Raffles had bij het hooren van den naam bliksemsnel een blik gewisseld met Brand, die zelf zeer getroffen was en zich afvroeg of men hier te doen had met een toevalligheid — of misschien met iets anders.

Raffles had intusschen den naam en het adres al ingevuld en vroeg grommend verder:

— Naam van den huurder?

— Ja, dat is zoo drommels moeilijk uit te spreken, mijnheer! Wacht een oogenblikje, hier heb ik een courant, waar iets over hem gezegd wordt! Ziet gij, hij is meer dan bar rijk, hij heeft een schep diamanten en u begrijpt wel, er zijn journalisten hier geweest en —

Weer moest Raffles dien woordenstroom onderbreken, door het blad uit de hand van den dikken concierge te trekken en den naam van den Hongaar over te schrijven in zijn register. Hij wilde voorts weten wanneer hij gekomen was, hoeveel bedienden hij had, wat zijn beroep was en de concierge antwoordde naar zijn beste vermogen, tot dat Raffles het register dichtklapte, in zijn actetasch deed verdwijnen en vroeg:

— Is hij nu thuis, mijnheer Tarnoczy?

— Neen, zooeven uitgegaan.

— Ik moet de woning vluchtig bezichtigen. Kunt u mij even vergezellen?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer! antwoordde de man ijverig. Vrouw, let op de bezoekers, ik ga naar boven met deze heeren!

Dit laatste riep hij tot een beenige, peenharige

vrouw, die zooeven achter in de groote portiersloge te voorschijn was gekomen, gewapend met een stofdoek en een bezem.

Het drietal ging nog een paar meter verder voorbij de loge met zijn groote ramen en waarin bijna steeds licht moest branden en toen bestegen zij de groote trap, goed verlicht door ramen die op de binnenplaats uitzagen, totdat zij op de eerste verdieping aankwamen, waar de portier aan de woningdeur aanbelde en tot den huisknecht, die de deur opende, zeide:

— Heeren van het woningbureau! Zij moeten even de inrichting opnemen! Het duurt maar tien minuten — langer toch zeker niet, heeren?

— Hoogstens, antwoordde Raffles grommend. Alleen maar schoorsteen, vensters en zoo meer! Is dit de ontvangkamer? Mooi zoo. Een stookplaats — een raam. Wat is dit hier? Een huiskamer zeker. Een stookplaats — twee ramen.

En zoo ging het verder, de geheele woning door, telkens aantekeningen makend in zijn registers, brommend en neussnuffelend, den valen hoed achterop het kale hoofd en zoo volmaakt het type dat hij moest voorstellen, dat Brand er verstomd van stond.

Er bleken op dat oogenblik twee bedienden thuis te zijn, de huisknecht en de kok, het bleek dat de secretaris zijn meester vergezelde op een autotocht en de butler had dien middag vrijaf.

De verdieping telde in het geheel acht vertrekken en slechts vier daarvan waren, maar dan ook zeer fraai, gemeubeld.

In een vertrek dat op de binnenplaats uitzag en dat als een werkkamer was ingericht, stond de befaamde brandkast.

Het was in dit vertrek, dat Raffles zich iets langer ophield en op zijn brommerigen toon vroeg:

— Slapen alle bedienden in huis?

— Op de zolderverdieping mijnheer! haastte de huisknecht zich te antwoorden, die den geheelen tocht had medegemaakt.

— Nogal gevaarlijk, met die brandkast! bromde Raffles.

— O, mijnheer slaapt hier vlak naast — antwoordde de huisknecht schouderophalend en als hij op een schel drukt, naast zijn bed, dan kunnen wij spoedig genoeg bij de hand zijn als het noodig mocht wezen.

— Toch onverantwoordelijk! ging Raffles hoofdschuddend voort. Nu, je meester moet het zelf weten. Ik ben klaar!

Het drietal verliet de woning weer, daalde de breede trap af en was bijna beneden, toen Brand zich plotseling heftig in de lendenen voelde stooten, door Raffles, die achter hem

liep, zoodat hij zijn evenwicht verloor, uitgleed en van twee of drie trappen viel!

— Jij ezel! riep de gewaande woning-inspecteur woedend. Kun je niet op je beenen blijven staan? Heb je wat gebroken? Je ziet zoo bleek als een doek, concierge, een glas water, vlug wat ik je verzoeken mag!

Brand wilde overeind staan, maar een onzachte schop van Raffles bracht hem tot andere gedachten.

Intusschen liep de zeer verschrikte concierge onder het slaken van allerlei meewarige uitroepen voorbij zijn loge en verdween daarbinnen, om zijn vrouw roepend, die achter in

de keuken bezig scheen te zijn.

Met een bliksemsnelle beweging nam Raffles een klein pakje brieven, vier of vijf stuks mischien, van het plankje, hetwelk zich voor het middelste raam van de loge bevond en waar voorts nog een paar potten met armetierige bloemen stonden, die niet wilden bloeien in die halve duisternis en die vochtigheid.

Hij las vliegensvlug de adressen, nam er twee uit en liet die in zijn zak glijden, juist toen de concierge met een glas water terugkeerde, hetwelk hij hem uit de handen nam met de woorden:

— De suffert verdient het eigenlijk niet, dat we ons zooveel moeite voor hem geven!

HOOFDSTUK III.

DE FOTOGRAAF.

Brand begreep natuurlijk wel, dat er iets moest zijn gebeurd, hetwelk hem die onzachte behandeling van Raffles bezorgd had, en daarom kreunde hij zachtjes, wreef zijn enkel, en liet behoorlijk zijn tanden klapperen tegen het glas, hetwelk Raffles hem toereikte.

Toen prevelde hij een excuus, kwam met moeite overeind, en leunend op zijn zoogenaamden chef, strompelde hij de koetspoort uit, terwijl de concierge, met de drie brieven al in de hand, het paar meewarig hoofdschuddend nastaarde.

Toen zij de eerstvolgende dwarsstraat insloegen keek Raffles eens achter zich en zeide toen op gedempten toon:

— Nu is je enkel wel weer genezen! Neem het mij niet kwalijk, Brand, dat ik je een beetje ruw heb behandeld, maar ik wist er geen ander middel op. Ik zag juist den brievenbesteller aankomen en die brieven neerleggen op de smalle vensterbank voor de portiersloge.

— Dus daaraan heb ik dien stomp in mijn ribben en dien schop te danken? vroeg Brand, half boos, half lachend.

— Natuurlijk! Ik wilde beletten, dat onze dikke concierge die correspondentie vond, voor ik ze had kunnen doorzien. Gelukkig had ik er nu den tijd voor, en twee brieven aan mijnheer Tarnoczy gericht zitten op het oogenblik in mijn zak.

— Wat wil je daarmee doen? vroeg Brand verwonderd.

— Ze openmaken, antwoordde Raffles lakoniek.

— Waartoe dient dat alles eigenlijk?

— Maar mijn beste Brand! Je moet er toch evengoed van hebben opgezien bij het noemen van dien naam Dompierre, als ik? Wel, Dompierre was de man, aan wien Louise de Champfleury, onmiddellijk na haar invrijheidstelling haar eerste bezoek bracht.

— Wel, het is in de uitgaande wereld van Parijs genoegzaam bekend, dat die Dompierre hemel en aarde heeft bewogen om haar minnaar te worden en dat hij smoorlijk verliefd op haar was!

— Maar zij niet op hem, ondanks zijn geld! Daarom is dat bezoek des te merkwaardiger! En heel merkwaardig is, dat die verliefde dwaas de eigenaar blijkt te zijn van hetzelfde huis, waarin die Hongaar zijn intrek heeft genomen — als eenig bewoner, laten wij dat vooral niet over het hoofd zien!

— Maar dat kan immers wel toeval zijn!

— Juist omdat het dat kan zijn, Brand, ben ik zoo vrij geweest, mij van die brieven meester te maken! Ik hoop althans dat hun inhoud ons wat meer zal onthullen aangaande de persoonlijkheid van dien Hongaar! Hier hebben wij al een taxi — vlug er in!

Raffles had de hand reeds opgestoken, de chauffeur stopte, Raffles noemde een adres, en een half uur daarna waren zij alweder terug in de kleine woning op Montmartre, en Raffles begon aanstonds alles in gereedheid te brengen om de brieven zoodanig te openen, dat hij ze desnoods weder zou kunnen sluiten, zonder dat er iets van te zien viel.

Met behulp van een in een spiritusvlam verhit mes, wist Raffles handig de lijm los te weken, en zelfs het zegel, hetwelk een van de brieven sloot, en het duurde wel een half uur voor hij daarmee gereed was, maar hij was een zeer geduldig man en het was nu ook onmogelijk, het geringste spoor van gewelddadig openen te vinden.

De eerste brief was van hoegenaamd geen beteekenis, want hij bevatte slechts het verzoek van een wijnfirma, om voor leverantie in aanmerking te mogen komen.

Maar de lezing van den tweeden, hoe kort hij ook was, had een heel andere uitwerking op Raffles.

Hij schoof Brand, die ongeduldig naast hem stond te wachten, het ivoorkleurige velletje papier toe, en zeide:

— Lees dat eens, en erken dan, dat de schop en de duw niet te duur betaald zijn! Wel, wel, wij zijn daar achter een aardig complotje gekomen en die mijnheer Tarnoczy is een grappenmaker van de bovenste plank! Nu, wij zullen toch eens zien wie hier het laatst lacht!

Brand had den brief reeds ter hand genomen en las nu half luid, maar toch zoo dat Henderson, die was binnengetreten, het wel kon hooren, en met steeds toenemende ontzetting:

„Waarde Peter,

Ik hoop dat alles nu gereed is voor zijn ontvangst? Neem er anders nog maar twee mannen bij, laat de bewaking zeer streng zijn. En bedenk dat R. je huis wel levend mag binnenkomen — maar het in geen geval levend mag verlaten! Waarschuw mij op de bekende wijze zoodra hij in de val zit — ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik niet zijn laatste oogenblikken had bijgewoond! Je zorgt toch goed voor mijn juweelen? Bedenk dat je ze maar in bruikleen hebt! In ieder geval kom ik vanavond op de bekende plek, waar je mij kunt telefoneeren, of iemand naar mij toezenden! L.”

Brand was zoo geschokt dat zijn hand waarin hij den brief vasthield slap op de tafel neer viel, en Raffles was de eerste die weer sprak.

— Nu, is dat geen alleraardigst briefje? Die L. is natuurlijk onze Louise, en R. is je onderdanige dienaar! Welzoo, dus een muizenval! Nu, eere wien eere toekomt — het is schrander bedacht, en ik moet toegeven dat ik daaraan geen seconde mijn aandacht heb gewijd! Ik was ditmaal zonder eenig wantrouwen en beschouwde dien Hongaar als rasecht! Wat een geluk dat wij juist de vermomming

van Inspecteur hebben gekozen en zoo den naam hebben gehoord van den huiseigenaar! Onthouden voor een volgenden keer, Brand! Je ziet hoe nuttig dat soms kan zijn!

Brand, die het gebruik van zijn spraak terug had gekregen, barstte nu uit:

— Maar is dat wijf dan een duivelin?

— Ik zal haar even gaan opzoeken en den nek omdraaien, mijnheer Brand! zeide Henderson doodbedaard. Geeft U mij haar adres maar. Binnen een uurtje heb ik dat zaakje wel opgeknapt!

— Je aanbod klinkt heel verleidelijk, James, maar wij zullen er toch maar liever geen gebruik van maken! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Van zulke paardenmiddelen houd ik niet, dat weet je wel. Wij zijn nu gewaarschuwd, en weten waaraan wij ons te houden hebben! Mijn waarde Louise — het kan een heel goede grap worden, maar die wel eens anders kan afloopen dan jij je hebt voorgesteld! Je hebt dus je juweelen in bruikleen gegeven, om als lokaas te dienen? Wel, dan vrees ik dat je ze kwijt bent! Maar nu eerst vlug dien brief weer gesloten, Brand, en onmiddellijk bezorgd aan het adres. Er hangt hier ergens een brievenbestellersuniform. Ik hoop dat ik niet te veel van je verg?

— Het heeft niets om het lijf, Edward! riep Brand op levendigen toon.

— Vermom je dan vlug, neem een taxi, vergeet vooral je tasch niet, — vergis ik mij niet sterk dan heeft er over een half uur weer een bestelling plaats.

En terwijl Raffles met bekwame hand de geopende brieven weder dichtgemaakte, verkleedde Brand zich, hing zich de bestellers-tasch om, vulde die met wat oude kranten, nam de beide brieven in ontvangst, en maakte dat hij wegkwam — thans weder aan den achterkant van het huis, en juist toen de duisternis langzaam begon te vallen.

Het was reeds volkomen donker, toen hij eindelijk weder terugkeerde, en daar de tijd voor het diner was aangebroken, en Henderson ook niet had stilgezeten, maar zich duchtig had geweerd in zijn keuken, zaten de drie mannen een oogenblikje daarna rondom de tafel in de huiskamer, en gebruikten het middagmaal.

Het onderwerp van het gesprek was wel niet zeer opwekkend, maar belangrijk was het zeker, want het liep over den brief, en alles wat daarmede samenhing.

De toeleg was nu zoo helder als glas — Louise de Champfleury, door haar wraakzucht bezeten, had Dompierre in den arm genomen, en deze had zijn leegstaand huis afgestaan

voor het afschuwelijke doel om Raffles uit den weg te ruimen, zonder dat iemand er iets van behoefde te weten. Want het was duidelijk dat men voor den concierge niet behoefde te vreezen, die immers vast zou slapen op het tijdstip, waarop inbrekers gewoonlijk hun slag plegen te slaan.

Hoe zij zich van het lijk van den vermoorden tegenstander dachten te ontdoen was niet zeer duidelijk, maar dat scheen voor de moordenaars een zaak van ondergeschikt belang te zijn.

Brand had reeds het voorstel gedaan, onmiddellijk de politie op de hoogte te brengen, maar daarnaar had Raffles geen ooren.

Want ten eerste zou hem op die wijze de juweelenbuit ontgaan, en ten tweede kan men iemand toch bezwaarlijk arresteeren wegens een daad die hij nog niet heeft uitgevoerd. Het is waar, dat poging tot moord evengoed wordt gestraft als moord, maar er moet dan toch hetgeen de rechters „begin van uitvoering” noemen, aan gegeven zijn.

Natuurlijk was die Hongaar een bedrieger, en waarschijnlijk een sluw misdadiger, het was ook mogelijk dat de politie hem zocht, maar dit alles behoorde tot het gebied der veronderstellingen, en Raffles was een man die meer van zekerheid hield.

Voorts trachtte Brand ook, Raffles geheel af te brengen van zijn plan, zich van deze juweelen meester te maken en van de andere, wellicht afkomstig van medeplichtigen, die moesten dienen om den schat van den Hongaar samen te stellen, maar ook hiervan wilde Raffles niets hooren.

Louise de Champfleury had den strijd met hem willen aanbinden — welnu, dan zou hij ook uitgestreden worden, en als het aan Raffles lag, zou hij niet de verliezende partij zijn!

Na het middagmaal maakten de drie mannen een wandeling over den beroemden heuvel, langs de kerk du Sacré Coeur, waarvan de wondere, witte koepel geheimzinnig afstak tegen het duister van den avondhemel, en zij begaven zich vrij vroeg ter ruste, om gereed te zijn voor den volgenden dag — want die moest, zoo hoopte Raffles, de beslissing brengen in den aangevangen strijd.

Het was omstreeks negen uur in den morgen, toen Raffles als het ware de vijandelijkheden opende, en zich telefonisch in verbinding stelde met de redactie van „L'Illustration”, met het verzoek, hem in staat te willen stellen, de kostbare juweelen en vooral den grooten Magyaar van den heer Tarnoczy te gaan fotografeeren.

Zooals hij wel verwachtte kreeg hij ten antwoord, dat de aan het blad verbonden

fotografen reeds vruchteloos gepoogd hadden tot dit doel toegang te verkrijgen bij den Hongaar.

Maar Raffles drong aan, verklaarde, dat hij wel een middel wist om te worden toegelaten, voegde er aan toe dat hij zijn waarde collega's volstrekt niet onder hun duiven wilde schieten, maar verzocht slechts om een klein legitimatiebewijs, waarmede hij zou kunnen aantonen dat hij inderdaad door het bekende blad gezonden was.

Dit werd hem toegezegd, mits hij zich de moeite wilde geven, het zelf ter redactie te komen halen, waarbij hij tegelijk bewijzen van zijn kunstvaardigheid zou moeten kunnen overleggen.

Nu waren er weinig zaken, waarvan Raffles niet op de hoogte was, en hij fotografeerde uitstekend. Hij behoefde zich echter volstrekt niet de moeite te geven nog vlug eenige opnamen te maken, te ontwikkelen of af te drukken, want in een van de laden van zijn schrijftafel, bevonden zich een tiental van die sterk geglansde naaldscherpe afdrukken, zooals de goede fotografen ze maken ten behoeve van de rotatiepers, en die meestal maar een zeer geringe kunstwaarde hebben!

Een nagemaakte stempel was spoedig op de achterzijde aangebracht en voorzien van deze opnamen, die hij ergens bij een handelaar in oude boeken en prenten aan de Seine had gevonden, en voor tien centime per stuk gekocht, begaf hij zich naar de groote boulevards, want daar was het redactiebureau gelegen van de bekende Fransche Illustratie.

Hij werd dadelijk toegelaten, sprak met een der redacteuren, liet zijn legitimatiepapieren zien, toonde de opnamen, werd het spoedig eens over de voorwaarden, ingeval hij mocht slagen, waar anderen hadden gefaald, en ontving toen een roodgekleurde kaart met ronde hoeken, geldig voor een enkelen keer, en waarin de redactie van „L'Illustration”, aan de autoriteiten beleefd verzocht, houder dezes alle faciliteiten te verschaffen.

Raffles begreep wel, dat men hem, nu hij voorzien was van deze legitimatie in ieder geval den toegang niet zou weigeren tot het huis van den zoogenaamden Hongaar.

En was hij daar eenmaal binnen — dan zou hij wel zorgen dat de zaken verder een vlot verloop hadden.

Het was natuurlijk een uitgemaakte zaak dat de vier bedienden en de secretaris van Tarnoczy allen in het complot waren, en in opdracht hadden, zich onmiddellijk van Raffles meester te maken, zoodra hij zich des nachts zou vertoonen.

Maar niemand zou natuurlijk ook maar een oogenblik gelooven, dat hij overdag een inbraak zou pogen te ondernemen, en Raffles glimlachte reeds, als hij er aan dacht, hoezeer bedrogen zij zouden uitkomen.

Hij reed zoo vlug mogelijk in de taxi terug naar het huis op Montmartre en daar werden nog snel de noodige maatregelen getroffen, teneinde het plan te doen gelukken.

Het liep naar twaalfen toen Raffles, voorzien van een tweedehandsch toestel, een groote, mahoniehouten kast op een zwaren driepoot, en voorts een waterprooftasch met platen, uitstapte vlak voor de deur van het huis in de Rue de Boétie.

Hij had veel zorg besteed aan zijn vermomming, en de portier zou dan ook eerder aan zichzelf hebben getwijfeld dan te hebben geloofd dat deze eenvoudig gekleede man, die er echter zijn best voor deed er netjes uit te zien, met zijn bleek gelaat en ingevallen wangen en een klein, rossig snorretje, dezelfde man was, die zich den dag te voren was komen aandienen als woninginspecteur.

Raffles nam beleefd den hoed af, en vroeg of mijnheer Tarnoczy thuis was, en hem zou willen ontvangen.

Ja, de heer Tarnoczy was thuis, maar of mijnheer hem wel zou ontvangen — betwijfelde de dikke concierge, en hij wierp een schiun-schen blik naar het groote toestel hetwelk de bezoeker torste.

Maar Raffles was nu eenmaal niet voornemens, zich zoo spoedig te laten wegzenden, en hij zeide dus met zijn hoffelijk, leeg glimlachje van beroepsfotograaf, die in menig geval tamelijk onvriendelijk wordt weggezonden, dat hij het er toch maar eens op zou wagen, ging de portiersloge voorbij, en besteeg de trap, zonder zich in het minst te overhaasten, en gebukt onder het gewicht van de zware tasch met fotografische platen, en met den driepoot.

Toen Raffles de eerste verdieping had bereikt, stond hij een oogenblik stil, keek over de leuning naar beneden — en glimlachte.

Toen stapte hij op de woningdeur toe, en drukte op den electrischen schelknop.

Een paar seconden verliepen, en toen werd de deur geopend door denzelfden huisknecht, dien hij den dag tevoren reeds had gezien, en die hem nogal onvriendelijk opnam, zoodra hij de voorwerpen ontwaard had, waarmede de bezoeker zich had behangen.

— Een fotograaf? Neen, daar doen wij niet aan! zeide hij barsch.

— Ja, maar ik kom van de Illustration!

zeide Raffles, en hij haalde de roode kaart te voorschijn.

De huisknecht wierp er niet eens een blik op, maar hernam schouderophalend:

— Het fotografeeren van de diamanten van mijnheer Tarnoczy is al tweemaal geweigerd aan dat blad! Ik begrijp niet hoe gij het durft wagen, hier voor de derde maal te komen!

— Maar ik was er de beide vorige keeren niet! zoo verdedigde Raffles zich met klagende stem. Dat moeten anderen geweest zijn, die hun vak niet zoo goed verstaan! Ik verzeker U dat het niet langer dan een half uur behoeft te duren.

Raffles had zijn hand in zijn zak gestoken, haalde er een frommelig papiertje uit, een bankje van tien francs, en wilde het den bediende toesteken, maar deze wees het met een minachtend gebaar af, en hernam schouderophalend:

— Denkt gij, dat ik gek ben, om voor een vodderige tien francs, tegen de bevelen van mijn heer te handelen? Pak U weg, nu zeg ik het voor de laatste maal!

De man wilde de deur sluiten, maar Raffles was een weinigje terzijde getreden, naast hem verscheen een reusachtige hand, en het volgende oogenblik werd de bediende als door een onweersaanbaar natuurgeweld op den corridor getrokken, en tegelijkertijd deed Raffles de deur tot op een kier dicht, zoodat men daarbinnen het gerucht van een worsteling niet zou kunnen hooren!

Maar er werd volstrekt niet geworsteld, want de verschrikkelijke hand had den doodelijk ontstelden bediende zoo stevig in den strot gepakt, dat de man zelfs geen geluid kon geven.

Een ondeelbaar oogenblik daarna voelde hij zich knevelen en binden, en toen als een veer oplichten, een trap opdragen, en in een leegstaand vertrek van de tweede verdieping tamelijk onzacht in een hoek werpen....

Raffles had heel even glimlachend staan luisteren, duwde toen rustig de woningdeur weer open, trad binnen, en liep de gang in, zorgdragend dat hij de deur wederom op een kier deed openstaan.

— Dat is één minder! bromde hij tevreden voor zich heen. Ik meen dat ik den chauffeur bezig heb gezien bij de garage, dus ik kan met hoogstens vier man te doen krijgen — tenminste als die lieve dame niet op bezoek is, die mij zoo gaarne onder den grond zou zien!

Op dat oogenblik werd de deur van een der kamers geopend, een soort van bediendenvertrek naast de keuken, er klonken voet-

stappen in een zijgang, en toen verscheen de deftig in het zwart gekleede butler, die verbaasd even naar Raffles keek, en toen op norschen toon vroeg:

— Wat wilt gij? Hebt gij daar gebeld?

— Ja, ik was zoo vrij, mijnheer! antwoordde Raffles nederig. Ik ben de fotograaf, en —

— Pak dan je biezen maar weer, man! Wij houden ons niet op met die gekheden! Ik begrijp niet dat Jean je heeft binnengelaten! Waar is hij?

— Ik zou het U niet met zekerheid kunnen zeggen, mijnheer, maar ik vermoed haast, dat hij zich naar een hooger gelegen verdieping heeft begeven...

De butler, een zwaargebouwd man, jong nog, met een breed, duister gezicht, was vlak voor Raffles komen staan, en keek hem een oogenblik van onder zijn ruige wenkbrauwen onderzoekend en argwanend aan.

Toen gingen zijn oogen langzaam naar de woningdeur, en hij zag dat zij kierde en op dat oogenblik heel eventjes bewoog.

Hij liet een schorren kreet hooren, deed haastig een stap achteruit, en wilde de hand naar zijn zak brengen, maar Raffles was hem juist even te vlug af.

Zijn vuist schoot uit, met ongelooflijke kracht en vlugheid, en trof den butler juist op de goede plek, een weinigje terzijde van de vierkante kin.

De armen van den man vielen slap langs zijn lichaam, hij wankelde, en zou achterover gestort zijn, als Raffles hem niet in de borst had gevat, en hem zonder eenig leven te maken op den grond had laten neerglijden.

Hij zette zachtjes zijn toestel neer, en trok den man over den dikken looper tot vlak voor de woningdeur.

De deur ging wat verder open, weer kwam die geweldige hand te voorschijn, en de butler verdween als bij tooverslag uit het gezicht, als medegevoerd door een wervelwind, een soort van orkaan, waartegen niemand zich kon verzetten.

De deur ging heel zachtjes weer tot op een smalle reet na dicht, en Raffles fluisterde glimlachend:

— Dat zijn er twee! En ik geloof, dat dit een kwade was! Een sterke kerel, en bovendien

ook nog een sluwe kerel, want ik zag wel aan de uitdrukking van zijn oogen dat hij bij het zien van die bewegende deur argwaan kreeg. Nu hebben wij dus nog den kok, den secretaris, en den chauffeur — maar die laatste is nog in zijn garage, en zal het ons niet lastig maken. Wij zullen eens zien of wij niets anders meer verrichten kunnen alvorens tot de eigenlijke kern van de zaak door te dringen.

En Raffles sloop over den dikken looper, betrad de zijgang, ging die binnen, liep tot aan de keukendeur, waarvan het raam zeker uitzag op de binnenplaats, bukte zich voor het sleutelgat, zag den kok voor zijn fornuis staan, en een oogenblik vroeg hij zich af, of de man, in smetteloos wit gekleed, met zijn muts op zijn bol hoofd, wel inderdaad tot de medeplichtigen kon behooren.

Maar hij moest nu eenmaal wel het zekere voor het onzekere nemen, en daarom trad hij eenvoudig de keuken binnen, en toen de kok verrast omzag, keek hij regelrecht in den loop van een revolver, en nu Raffles het gezicht goed zag, vond hij het allesbehalve vriendelijk, vertrokken van woede en wraakzucht, en doodsbleek van ontzetting.

Raffles dwong den man met de revolver in zijn vuist om op een keukenstoel te gaan zitten, duwde hem zijn eigen linnen muts in den mond bij wijze van prop, bond hem stevig aan den stoel vast, en dezen nog eens aan de toonbank, zoodat de man zich niet verroeren kon.

— Dat is drie! meesmuilde Raffles tevreden. Wel, het gaat nog gemakkelijker dan ik dacht en nu blijkt toch weer eens het nadeel van die groote woningen met haar tien ramen aan de straat en waar men aan het eene einde niet kan hooren wat er aan het andere voorvalt!

Raffles keek nog even met een spottend lachje om de lippen naar den kok, die hem nazag met oogen waarin een doodelijke haat glom, stond een oogenblik later weer op de gang, en toen hij de woningdeur bijna weer bereikt had, ging deze voorzichtig open, en Henderson en Brand traden binnen, en nu sloten zij de deur stevig achter zich, om niet te worden gestoord.

HOOFDSTUK IV.

WAT ER NA DEN ROOF GESCHIEDDE.

— Zijn zij boven? vroeg Raffles dadelijk op fluisterenden toon.

— Allebei, mylord! antwoordde de reus met een breeden grijnslach, ieder in een afzonderlijke kamer!

— En zij kunnen geen vin verroeren! voegde Brand er aan toe.

— Prachtig! Ik heb zoeven ook den kok in zijn keuken opgesloten en vastgebonden, en daar de chauffeur in de garage is, hebben wij nog maar alleen met onzen Hongaar zelf, en zijn secretaris te doen!

— En de vrouw is er! zeide Brand heel zacht.

— Wat zeg je? Weet je het zeker?

— De portier zei het tegen mij, toen ik verklaarde dat ik mijnheer Tarnoczy dringend moest spreken. De beschrijving die hij van de vroege bezoeker gaf, sloeg tot in de minste bijzonderheden op Louise de Champfleury!

— Nu, het doet er ook niet toe! merkte Raffles schouderophalend op. Zij zal toch zeker wel niet durven schieten midden op den dag.

— Ik zie hier geen bediendentrap — is die er niet?

— Jawel, voorbij de keuken!

— Kan de chauffeur daar niet onverhoeds naar boven komen en ons in den rug aanvallen?

— Neen, want ik heb de deur die tot de trap toegang geeft, afgesloten en gegrendeld! Hij zou dus eerst weer heelemaal terug moeten loopen, om langs de hoofdtrap terug te keeren, en ook dat zou hem weinig baten, want ook die is dicht! En nu goed opgelet, en niet getreuzeld! Volg mij op eenigen afstand zooals je tot nu toe gedaan hebt. Daarginds is de woonkamer en ik vermoed dat ik daar ons drietal wel zal vinden!

Recht tegenover de deur stond een antieke kleerenstandaard, waaraan eenige overjassen en mantels hingen en daarachter verborgen Henderson en Brand zich zoo goed mogelijk, gereed om dadelijk handelend op te treden, terwijl Raffles zijn toestel weer ter hand had genomen, met den zwaren driepoot, en zich nu naar de deur begaf van de woonkamer, die zeker wel dertig schreden verder was gelegen.

Denkelijk stond er een raam van die zeer

groote kamer open, en zaten Tarnoczy en zijn medeplichtigen in den grooten erker, zoodat het volstrekt niets verwonderlijks was, dat zij niets hadden gehoord van hetgeen er op de gang was voorgevallen, en zeker niet van het korte gesprek tusschen den gewaanden fotograaf en den bediende gevoerd.

Raffles klopte op de deur, na nog een veelzeggende blik te hebben geworpen in de richting van den kleerenstandaard, maar hij moest dit kloppen nog eens herhalen, alvorens de deur tot op een handbreed werd geopend, door den secretaris van Tarnoczy, een lang, blond heerschap met vuurroode vlekken op zijn ingevallen kaken, en kleine, doordringende oogjes, die diep in hun kassen lagen.

De man keek Raffles een oogenblik in de grootste verbazing aan, en vroeg toen, de wenkbrauwen fronsend:

— Wat heeft dat te beteekenen? Hoe ben je hier binnengekomen?

— Door de deur, mijnheer! antwoordde Raffles vriendelijk.

— Maar die ezel van een bediende had je niet mogen binnenlaten. Je bent immers een fotograaf?

— Dat ben ik, mijnheer, en ik zou zoo dolgraag den grooten Magyaar en de andere steenen kieken, ik ben van de Illustration. Mag ik U mijn kaart even toonen?

— Je mag heelemaal niets toonen, maar je mag daarentegen wel maken dat je zoo gauw mogelijk wegkomt, want wij willen niet worden lastig gevallen.

En de secretaris wilde de deur dichtduwen, maar dat ging niet meer, want Raffles had er zijn voet al tusschen gezet.

En behalve den voet stak er nog iets anders doorheen, en wel met vrij groote kracht, en dat was het uiteinde van den zwaren, eikenhouten driepoot.

Het zware ding trof den ongelukkigen secretaris met groote snelheid en kracht juist in het maagkuiltje en men moet zooiets hebben ondervonden om te kunnen oordeelen, welke de gewaarwordingen zijn bij zulk een ruwe bejegening.

De man vouwde zich als het ware dubbel, liet een geluid hooren als een snik, en

moest den knop van de deur prijsgeven.

Raffles duwde haar aanstonds verder open, en ging den kreunenden secretaris voorbij met zijn beminlijksten glimlach om de lippen, en reeds in de verte begon hij het woord te richten tot een heer en een dame, die inderdaad in den erker aan de straatzijde gezeten waren, en nu allebei langzaam oprezen en zeer verbaasd, den samenhang nog volstrekt niet begrijpend, naderbij kwamen.

Want zij zagen niets anders dan een eenvoudig gekleed mannetje met een tamelijk onnoozel gezicht, een veel gedragen gummi-overjas, en een zwaar fotografiestoel.

Hij had zijn slappen hoed in de linkerhand genomen bij het hengsel van zijn camera, en zijn dun geplant, verward haar was zichtbaar geworden, toen hij een paar malen hoffelijk boog en begon:

— Mijnheer Tarnoczy — madame — ik vraag U duizendmaal verschooning, als ik U kom storen, maar deze heer was zoo vriendelijk mij te veroorloven een opname te maken van den grooten Magyaar.

De secretaris was niet bij machte om het tegen te spreken, want hij was op een stoel bij de deur neergezonken en zat daar op neer, met zijn vuisten in zijn maagholte gedrukt en zonderlinge danspassen makend met zijn beenen, terwijl hij onbegrijpelijke klanken uitbracht.

Tarnoczy en Louise de Champfleury — want zij was het inderdaad — wierpen elkander een verbaasden, en nu toch wel wat verontrusten blik toe.

Was dat nu de woning, die zoo voortreffelijk verdedigd heette te zijn tegen iederen onbeschaamden indringer, waarin een man als Raffles des nachts geen voet zou kunnen zetten zonder onmiddellijk buiten gevecht te worden gesteld?

De vrouw trad toornig op den gewaanden fotograaf toe, en zeide ongeduldig met een toornigen klank in haar stem:

— Wij zijn volstrekt niet op Uw bezoek gesteld, mijnheer! En ik vind U tamelijk onbeschaamd, dat gij hier zoo durft binnentreden, zonder zelfs behoorlijk te zijn aangediend.

Maar de secretaris scheen zich weer verstaanbaar te maken, al was het dan met moeite, en kreunde:

— Hij zette — zijn voet — tusschen de deur!

— Is dat waar? vroeg Louise, terwijl haar lippen trilden van drift en woede. Heeft U dat durven doen?

— Ik moest wel, madame, anders had mijnheer de deur voor mijn neus dichtgedaan.

— En hij — heeft mij — met dat vervloekte ding — in mijn maag gestooten! ging de secretaris steunend voort.

— Roep de bedienden en laat hem er uit gooien! zeide Tarnoczy koeltjes.

Zwijgend, haar donkere oogen op den ongewenschten bezoeker gericht, trad Louise op den schoorsteenmantel toe en drukte op den electrischen knop.

Men hoorde duidelijk ergens in de gang het zilveren getinkel van het belletje, hetwelk steeds den huisknecht moest waarschuwen, maar er verscheen niemand.

Wel een halve minuut stonden de vier personen daar in de kamer zwijgend bijeen, terwijl een dreigende spanning ieder oogenblik toenam, en toen belde de vrouw nog eens.

Het belletje rinkelde weer, toen ging de deur open en een reusachtige man verscheen op den drempel en vroeg met een grijnslachje:

— Heeft mevrouw gescheld?

Er kwam een sissend geluid over de bleeke lippen van de vrouw, en zij stikte bijna in haar woorden, toen zij er met de grootste moeite uitbracht, met de handen op den boezem gedrukt:

— We zijn verraden, Peter! Vervloekt — hij is het — het is de man dien wij verwachtten!

De onthulling kwam zoo snel en onverwacht, de toestand wijzigde zich daar zoo plotseling, dat Peter Tarnoczy een paar hoogst kostbare seconden verloren liet gaan, en onbewegelijk op dezelfde plek bleef stilstaan, van Raffles naar den reus, en van den reus naar een anderen man ziende, die daar zooeven door een andere deur, verder in het vertrek, was binnengekomen, en hem daar als het ware den terugtocht scheen af te snijden, met een revolver van vrij groot kaliber in zijn rechtervuist.

De secretaris was opgestaan, en wilde zich verraderlijk op Raffles werpen, na een groot knipmes uit zijn zak te hebben getrokken en geopend, maar hij had buiten den deurwachter gerekend.

Henderson lichtte slechts even zijn steenharde vuist op, liet hem neerbonden op het smalle hoofd van den blonden secretaris, en de man zakte in elkaar, alsof men hem met een voorhamer op het hoofd had geslagen, en bloef roerloos liggen, de oogen zonder uitdrukking naar de zoldering gewend, op zijn rug uitgestrekt.

Het mes was uit zijn hand gevlogen, en lag ver buiten zijn bereik in een hoek van de kamer.

En Raffles stond daar nog maar altijd, in zijn onderdanige houding, met zijn toestel in

de linker en zijn driepoot in de rechter hand, en vroeg nu nogmaals:

— Gij wilt mij toch zeker wel toestaan om de juweelen te fotografeeren, mijnheer Tarnoczy! Mijn blad zou zoo gaarne de primeur hebben!

Maar Tarnoczy was tot zichzelf gekomen, en zocht een uitweg.

Toen hij zag dat die er niet was, daar de beide deuren versperd waren, scheen hij naar het venster te willen snellen, half dol van woede, misschien om aan alles een einde te maken, en Raffles althans door de politie te laten vatten, als hij hem dan niet kon dooden, maar Brand trad hem in den weg, duwde hem zijn revolver tusschen de ribben, en zeide kortaf:

— Geen grapjes! Ga daar op dien stoel zitten, en verroer je niet, of het zou je slecht vergaan! Ik wil je niet vermoorden, maar deze revolver denkt er misschien anders over, want ze gaat verbazend vlug en vanzelf af!

Bleeker dan een doode, liet Tarnoczy zich op een stoel neervallen, en de vrouw zag nu dat de zaak verloren was.

Er was zoo luid gesproken, dat de bedienden hen hadden moeten hooren — en gekomen zouden zijn, als zij er slechts geweest waren!

Maar zij kwamen niet, en het was dus duidelijk, dat zij reeds buiten gevecht waren gesteld, gebonden en gekneveld waren, misschien wel zwaargewond.

Louise de Champfleury was een vrouw met karakter, die zich niet heel spoedig van haar stuk liet brengen, van een groote stoutmoedigheid — maar het was haar alsof zij had willen strijden tegen een bovenaardsche macht, zij begon heftig te sidderen, en zonk neer op een kleine sofa naast den schoorsteenmantel, voortdurend naar Raffles starend, alsof zij een spookverschijning zag.

Nu pas zette Raffles zijn toestel neer, wierp zijn hoed op tafel, rekte zich eens behagelijk uit, en zeide:

— Zie zoo, en nu kunnen wij eens praten! Ziet gij, bij dergelijke ondernemingen is de groote moeilijkheid, binnen te komen. Maar is men eenmaal binnen, dan gaan de zaken verder meestal van een leien dakje, vooral wanneer men goede helpers heeft. Madame, ik ben overtuigd dat gij de zaak als verloren beschouwt voor het oogenblik, maar tot mijn oprecht leedwezen zal ik toch genoodzaakt zijn, eenige voorzorgsmaatregelen te nemen bij hetgeen er nu nog moet volgen. Ik beloof U echter dat wij zoo zachtzinnig mogelijk te werk zullen gaan! Steek uw polsen maar eens uit — zoo is het goed!

Een wenk was voor Henderson voldoende om hem te doen begrijpen, dat hij zijn taak nog niet voleindigd had.

De reus trad op haar toe, hij had iets glinsterends in de handen, er knipte iets dicht, en de uitpuilende oogen van de vrouw staarden op een paar van de beste stalen boeien, die zij nog ooit in haar leven had gezien — het waren de befaamde boeien van Scotland Yard, door Raffles zelf nog een weinig geperfectioneerd.

Ook haar enkels werden met eenzelfde soort boeien dicht aaneen bevestigd, zoodat het haar onmogelijk was gemaakt, onverhoeds weg te snellen, om den portier te gaan waarschuwen, ook al moest zij zichzelf daardoor weder aan de politie overleveren.

Zij had onder al die bedrijven volstrekt niets gezegd, en alleen maar naar Raffles gekeken met iets van angst en bewondering tegelijk in haar blikken.

Zij had van Raffles gehoord, menigeen had haar wonderen verhaald van zijn ongelooflijke stoutmoedigheid en zijn buitengewoon verstand — en dan had zij wel eens minachtend de schouders opgehaald, maar nu moest zij bekennen, dat zij geen partij was geweest voor dien geheimzinnigen Engelschman, die de gedachten van zijn medemenschen scheen te kunnen lezen.

En dan zijn uiterlijk!

Hoe was het mogelijk, achter dien man met zijn onbenullige tronie, zijn fletse oogen en zijn vaal snorretje, den stoutmoedigen avonturier te zoeken, met zijn ijzeren wilskracht, en zijn gebiedend uiterlijk?

En dat hij het was, ook al had hij het nog niet gezegd — daaraan kon zij geen seconde twifelen. Niemand anders dan Raffles immers had zooiets durven ondernemen, niemand had het met zooveel succes en in zoo korten tijd ten uitvoer kunnen brengen.

Wat Tarnoczy betreft, hij was volkomen versuft, en liet zich zonder den minsten tegenstand te bieden boeien en knevelen, als aangegrepen door een heilige ontzetting, niet in staat om zelfs maar geregeld te denken.

— Alles gereed? vroeg Raffles glimlachend. Dan kunnen wij eens aan het werk gaan! Het fotografeeren zal er misschien bij inschieten, maar die schade kan ik later inhalen! Laat ons eens zien — ja juist — die tusschendeur voert naar het vertrek waarin de begeerde brandkast staat. En hoeveel gemakkelijker is het nu niet, deze zaken overdag te verrichten, in plaats van des nachts! Nu weet ik heel goed dat ik de risico loop, een volmaakt ledige kast te openen, omdat het er u toch alleen maar om te doen was, mij binnenshuis te lokken, maar ik waag het er op! Het zou niet verstandig

zijn, de komedie al te ver te drijven, want altoos kunnen er zich juweliers aanmelden aan wie gij de juweelen zoudt moeten toonen! Madame, ik vraag u verschooning, als ik even mijn jas uittrek, want dan kan ik makkelijker werken.

Raffles was in de voorgang gaan staan, bekeek de brandkast, in zijn hemdsmouwen, met de vuisten in de heupen gesteund, en met het oog van den kenner, en toen knikte hij goedkeurend.

— Geen kwade kast! Ik ken het merk. Ik heb er vroeger mee te doen gehad, en geloof dat ik haar geheimen, haar goede en haar zwakke zijden doorgrond heb! Ziet gij, iedere kast, ook de allerbeste, heeft een zwakke stee. En dat is de deur! Want hoe men de zaak ook keert of wendt, een kast is toch gemaakt om er iets in op te bergen, om dat te kunnen doen moet zij hol zijn, en die holte moet men kunnen afsluiten, en dat gaat nu eenmaal niet anders dan met een deur. En hoe goed sluitend of zij ook gemaakt is, hoe weinig ruimte er blijft tusschen de deur en de kast, hoe stevig ook de scharnieren zijn, hoe ingewikkeld het slot — het is en het blijft een deur, en ik kan haar openen, al zou er niet meer ruimte zijn tusschen haar en de kast, dan om er een blaadje sigarettenpapier tusschen te steken!

Hij bleef nog eenigen tijd zwijsend naar de kast zien, deed een paar stappen in het nevenvertrek, bukte zich naar het slot, en hernam:

— Natuurlijk, zooals ik wel dacht — een cijferslot. Mijnheer Tarnoczy, of hoe hij dan mag heeten, kent natuurlijk de combinatie, maar ik betwijfel of madame ze kent, want dieven van uw soort plegen elkander onder elkaar niet al te zeer te vertrouwen! Ik zou anders weer mijn middelje kunnen toepassen om U te dwingen, mij die combinatie mede te deelen!

Hij wenkte Brand bij zich, en wisselde op zachten toon een paar woorden met hem.

De jongeman knikte en zeide tot Henderson, die in de andere kamer was gebleven:

— Blijf hier de wacht houden, James! Weliswaar zijn zij geboeid en gekneveld — maar men kan toch nooit weten!

Intusschen had Raffles zich reeds naar de deur van de brandkast gebukt, en beschouwde met groote aandacht het cijferslot.

Hij strekte er de vingers naar uit, draaide wel vijf minuten achtereën aan de schijf, maar richtte zich toen weer op en zeide zuchtend en hoofdschuddend:

— Neen, met het tastgevoel gaat het ditmaal niet — ik heb in de laatste maanden wat al te veel gebokst, en mijn vingertoppen hebben hun fijngevoeligheid voor het oogenblik ver-

loren! Ja, dan moet ik wel mijn toevlucht nemen tot de groote middelen.

Weer wenkte hij Brand bij zich, en die kwam een oogenblikje later aanloopen met een groote tasch vol gereedschappen en andere benodigdheden, die Henderson had medegevoerd en toen zette hij ook nog het groote, houten fotografiestoel naast Raffles neder, dat echter heel iets anders bleek te zijn dan een onschuldig kiekkastje.

Want toen Brand het openklapte, kwam er een volmaakte zuurstofinstallatie uit, met kleine cylinders, en de modernste verbeteringen!

— En roep James nu — ik kan het niet zonder hem doen! beval Raffles kortaf. De kast zit te ver in den muur — ik kan er op die wijze niets mee uitrichten. Het is een geluk, dat zij er pas is ingemetseld, zoodat de kalk zich nog niet al te zeer verhard kan hebben!

Henderson werd geroepen, men liet de tusschendeur wijd open staan, zoodat men Tarnoczy in het oog kon houden, die met blikken vol haat gadesloeg wat er daarbinnen gebeurde, en nauwelijks begreep Henderson waar het om ging, of hij nam een korten, stalen koevoet ter hand en een hamer, en begon onmiddellijk de steenen rondom de vrij kleine brandkast aan te tasten, met geweldige slagen, die de kalk naar alle kanten deed stuiven.

Met beton zou de reus waarschijnlijk wel wat meer last hebben gehad, maar deze gewone baksteen boden aan zijn geweldige kracht niet veel meer weerstand dan leeg sigarenkistjes en het duurde dan ook niet lang, ternauwernood een half uur, of de kast was aan de drie zijden waarin zij was vastgemetseld, vrijgemaakt.

Raffles had bedaard toegezien, terwijl Brand alles in gereedheid maakte voor wat er nu moest geschieden, en toen Henderson ten slotte zijn koevoet neerlegde, zeide hij:

— Dat heb je knap gedaan, James! Leg haar nu eens op den achterkant!

Dat bevel zou door ieder ander met een schouderophalen zijn beantwoord, maar Henderson vond het blijkbaar niets bijzonders.

Met de hulp van Raffles trok hij eerst de kast zoover mogelijk naar voren, en toen wendte hij haar geheel alleen op de achterzijde zonder merkbare inspanning, en toch woog die kast meer dan vijfhonderd kilo!

Nu werd het staal rondom het slot schoongemaakt, met benzine, en vervolgens werd, in een kring, thermiet gestrooid, dat door middel van de zuurstof uit de cylinders binnen een kwartier tijd tot zulk een ontzaglijke hitte werd gebracht, dat daaronder het staal letterlijk werd weggevreten.

Dit duurde wederom bijna een half uur, en het slot was bijna weggebrand, toen er een dof gekreun klonk van de bovenverdieping.

Raffles hief even het hoofd op, en zeide toen tot Henderson:

— Een van die lieden is zeker tot bewustzijn gekomen. Misschien lijdt hij pijn! Ga je ervan overtuigen James, en vraag hem wat hij wenscht.

Heel even fronste de reus de wenkbrauwen, want hij kon zich niet voorstellen, waarom men zooveel omslag zou maken met een ordinair bandiet, een moordenaar, die het op het leven van Raffles had voorzien, maar toch gehoorzaamde hij onmiddellijk, verliet het vertrek door de deur die op de gang uitkwam, en liep de trap op, om achtereenvolgens in de kamers te gaan zien waar men de zoogenamde bedienden had opgesloten.

Inmiddels was de stalen deur geheel doorgebrand, en nu behoefde Raffles niets anders te doen dan het ronde stuk uit de kast te lichten.

Maar dat klinkt in de theorie heel anders dan in de praktijk, want het met zuurstof aangestaste, en door het thermiet weggevreten metaal was witgloeiend, en zonder hulpmiddelen zou het zeker wel eenige uren duren, voor men het kon aanvatten.

Maar met behulp van een cylinder samengeperste lucht, die met de grootste kracht tegen het metaal werd geblazen, door herhaalde begieting met water kon men dit proces zeer bespoedigen, en het duurde dan ook geen kwartier, of het ronde stuk metaal was in zooverre afgekoeld, dat men er, gewapend met dikke lederen handschoenen, stalen haken in kon

slaan, ter plaatse waar de cijfercombinatie zich bevindt, en op deze wijze het geheele slot van zijn plaats trekken.

Voor iemand als Raffles, die de inrichting van de kast uitstekend kende, was het nu al heel gemakkelijk zijn arm, met dik leder bekleed, door de opening te steken en de zware grendels uit de openingen te trekken.

En toen trokken hij en Brand niet zonder eenige moeite de deur open, want het metaal was door de hitte eenigszins uitgezet.

Gelukkig had het asbest, waarmede de deur was opgevuld, den inhoud van de kast volkomen beschermd tegen een hitte van bijna duizend graden, en Raffles nam aanstonds een kistje uit de kast, van ijzer vervaardigd, dat hij binnen weinige tellen geopend had.

Het bleek inderdaad een groote hoeveelheid zeer fraaie steenen te bevatten, maar helaas, zooals Raffles wel gevreesd had — reeds op het eerste gezicht ontdekte hij dat bijna de helft was nagemaakt.

Intusschen lag daar zeker nog voor een waarde van een tienduizend pond sterling aan juweelen en het loonde dus zeker wel de moeite ze voor goede buit te verklaren.

En Brand had ze juist in de tasch gedaan, voor dat doel meegenomen, toen hij verschrikt opkeek op het hooren van een vreemde stem:

— Je handen op, of je bent er geweest!

De gangdeur was opengegaan en daar stond een man in chauffeurslivrei, met een groote revolver in de rechtermuist geklemd, den vinger aan den trekker.

Achter hem was de kok zichtbaar, die gewapend was met een van zijn grootste messen.

HOOFDSTUK V.

TUSSCHEN TWEE VUREN.

Raffles en Brand waren te verstandig en hadden zich te vaak in een dergelijken toestand bevonden om niet in te zien, dat voorloopig de tegenpartij weer aan de winnende hand was en dat het hun het leven zou kunnen kosten, als zij op dat tijdstip tegenstand poogden te bieden.

De man daar in de deuropening zou zonder eenigen twijfel onmiddellijk schieten, zoodra hij een verdachte beweging zag.

Het werd hun duidelijk, dat de kerel zeker iets verdachts in het huis had zien geschieden,

terwijl hij bezig was in zijn garage, naar binnen was geslopen langs de diensttrap en vrij spoedig een goed inzicht had gekregen in den stand van zaken.

En zij betreurden het nu zeer, maar wel een weinig te laat, dat zij geen acht hadden geslagen op dezen man en hem niet belet hadden, roet in het eten te werpen.

Maar waar was Henderson toch?

Het was ruim een kwartier geleden, dat hij zich naar de bovenverdieping had begeven, toen er zoo gekreund werd en de beide vrienden

begonnen te vreezen, dat ook dit vooruit afgesproken was, dat de chauffeur zich allereerst had gehaast, den kok te bevrijden uit zijn keuken en vervolgens een list had verzonnen, om althans een van de drie stoutmoedige indringers uit de kamer waar de brandkast stond, weg te lokken.

Zouden de mannen daarboven den reus verraderlijk hebben overvallen?

Het viel bijna niet aan te nemen, want slechts een hunner was in staat, om zich behoorlijk van zijn ledematen te bedienen!

Intusschen — een man met een dolk in de hand, die zich achter een deur opstelt, kan genoeg onheil aanrichten, als hij snel en behendig optreedt.

Hadden zij daareven ook niet een bonzend geluid gehoord, alsof er een zwaar lichaam neerviel op den grond?

Brand voelde zich koud worden, als hij bedacht, dat den braven kerel een onheil kon zijn overkomen, terwijl hij een bevel uitvoerde van Raffles.

Want als hem niets overkomen was, wat kon hem dan daarboven zoolang vasthouden?

Was de man die kreunde misschien inderdaad ernstig gewond en had de reus hem moeten verbinden?

Het was niet onmogelijk en dat zou zijn lang wegblijven kunnen verklaren.

Ook kon het zijn, dat de kok en de chauffeur naar boven waren geslopen en de deur op slot hadden gedraaid van het vertrek waar hij was binnengetreten.

Maar Brand moest even schouderophalend glimlachen bij de gedachte, dat een reus met de geweldige kracht van Henderson zou kunnen worden weerhouden door een eenvoudige kamerdeur.

Een enkele druk van zijn geweldige schouders zou immers voldoende zijn het paneel te versplinteren, zoodra hij zou bemerken, dat men hem van Raffles verwijderd wilde houden.

De eenige mogelijkheid was dus, dat men hem inderdaad verraderlijk had neergeschoten of wel dat hij een gewonde moest verbinden en dat was nu eenmaal een werkje hetwelk den reus niet zoo heel vlug afging!

Dit alles ging razend snel door de hersens van Brand en hij was ook tot deze slotsom gekomen, nog voor hij zijn handen had opgestoken.

Raffles had zijn voorbeeld gevolgd en zeide schouderophalend:

— Het is erg jammer van al dien vruchteloos arbeid en natuurlijk ook van de juweelen. Nu, wij hopen je te toonen, dat wij goede verliezers zijn en geen chicanes maken.

De chauffeur wierp hem een blik vol haat toe en zeide tusschen de tanden:

— Wij zullen je die onbeschaamdheid wel afleeren, mijnheer Raffles! Geef mij dadelijk den sleutel van de boeien, of wacht — de kok zal hem wel uit je zak nemen, want ik vertrouw je niet!

— Dat is een verstandig woord! zeide Raffles glimlachend. Ik kon er wel eens een revolver in hebben — in mijn zak, meen ik! Het sleuteltje zit in mijn rechter vestzak, jij, vriend, in je smetteloos wit gewaad, dat helaas zoo weinig in overeenstemming is met je zelf.

De kok was, zijn blinkend breed mes nog altijd in de rechtervuist houdend, op hem toe getreden en stak zijn linkerhand uit naar het vestzakje, om daar den sleutel van de boeien uit te nemen, maar op hetzelfde oogenblik vatte Raffles hem sneller dan de gedachte, met de eene hand in de borst en greep met de andere den pols van de hand, waarin zich het vlijmscherpe mes bevond en voor de chauffeur kon begrijpen wat er aan de hand was, had Raffles den kok reeds met groote kracht tegen hem aangeworpen, zoodat hij wankelde en vloekend den kok van zich af wilde houden, die langs hem neergleed en languit op den vloer viel.

Snel als een panter was Brand echter reeds op hem toegesprongen en sloeg hem de revolver met een hevigen slag uit de hand voor de chauffeur er gebruik van kon maken.

— Ziet gij, men moet den dag nooit prijzen voor den avond! zeide Raffles glimlachend tot den doodsbleeken chauffeur, die nu ontwapend was, maar zoo woedend, dat hij niet in staat was om iets terug te zeggen en alleen maar een sissenden klank over zijn lippen kon brengen.

Raffles haalde koeltjes de schouders op en zeide tot Brand:

— Amice, let op dien heer in het wit met zijn vervaarlijk mes, dan zal ik spoedig onze zaakjes inpakken en dan maken wij dat wij weggelaten en laten dit onplezierige gezelschap aan hun lot over.

— Maar James! riep Brand ongerust uit. Waar kan hij toch zijn?

Op die vraag kwam al een heel vreemd antwoord, want plotseling schreeuwde er ergens in het huis een stem, men wist niet zeker of zij van boven dan wel van beneden kwam:

— Daar is politie! Berg je lijf, mannen!

Brand maakte een gebaar van woede en wanhoop, maar Raffles scheen veeleer verbaasd te zijn dan boos en riep op bevelenden toon:

— Dan spoedig weg, voor het te laat is! De juweelen in de tasch, Brand — en laat de toestellen maar achter, de instrumenten ook,

want dat alles is gemakkelijk te vervangen en het zou ons maar bezwaren!

Toen zette Raffles zijn stem nog meer uit en riep zoo hard hij kon in de gang staande, zoodat het door het huis weergalmde:

— James, waar je ook bent, red je huid!

Hij kreeg in het geheel geen antwoord, maar wel vloog daar beneden een deur open en snelle voetstappen weerklonken op de trap.

Brand, die naar het raam was gevlogen, schreeuwde:

— Drie groote politie-auto's, zij zijn wel met hun twintigen!

— En ik vrees, dat de terugweg ons is afgesneden! riep Raffles. Naar het dak dan!

— Het dak? Het huis staat immers geheel afzonderlijk! riep Brand op een toon van verwijfeling!

— Misschien zijn er telefoondraden! Laten wij zien wat wij doen kunnen — het is immers de eenige uitweg! Het is volkomen nutteloos om het tegen tien gewapende agenten op te nemen, die daar de trappen al opstormen.

De chauffeur wilde hem den weg versperren, half dol van woede, zelf niets begrijpend van die plotselinge komst van de politie en was van plan om althans Raffles in zijn val mede te slepen, maar deze sloeg hem met een geweldigen vuistslag neer, stapte over het gevallen lichaam heen en vloog door de gang, door Brand op de hielen gevolgd, die nog juist bijtijds de tasch met juweelen gegrepen en aan Raffles gegeven had.

Op de tweede verdieping was alles stil — van een eigenaardige, vreesaanjagende stilte.

Raffles liet nogmaals zijn waarschuwend kreet hooren en terwijl Brand voortstormde, opende de gentleman-inbreker snel eenige deuren die hij voorbij kwam en in twee kamers zag hij de nog altijd gebonden en geknevelde schurken liggen, die Henderson daar zelf had opgesloten.

Maar van den reus geen spoor!

Raffles ging een dwarsgang in, opende nogmaals twee deuren, maar vond slechts volkomen ledige, ongemeubelde vertrekken.

En steeds nader kwamen de voetstappen en hij begreep dat hij zich in het grootste gevaar bevond, als hij nog langer tijd verloor!

En toch kon hij het denkbeeld niet verdragen, dat hij zijn trouwen helper in den steek liet, die daar misschien gewond terneder lag!

Maar boven zijn hoofd hoorde hij de stem van Brand, die schreeuwde:

— Waar blijf je? Waar zit je toch, Edward?

— Zorg voor je zelf, Brand! Laat je afglijden langs de telefoondraden tot op het dak van het huis aan de overzij van de straat!

— Ik ga niet heen zonder jou!

— Ik beveel het je, Charles! zeide Raffles met sterke stem, nogmaals een deur openend.

Hij had nu bijna de geheele tweede verdieping doorzocht en toen hij niets vond, ijlde hij weer een trap op met een aantal agenten op zijn hielen.

Daar beneden was het een kort tumult geweest, waarschijnlijk omdat de kok en de chauffeur tegenweer hadden trachten te bieden, maar nu trok de geheele troep der achtervolgers weer achter Raffles aan.

Het was duidelijk, dat de agenten zeer wel wisten, wien zij daar achtervolgden.

Snel als een haas snelde Raffles nu voort en eindelijk bereikte hij de zolderverdieping en hij zette den voet op de onderste trede van het steile trapje, dat door het zolderluik naar het dak voerde, juist toen de kepi van den eersten agent zichtbaar werd boven de zoldertrap.

Raffles klauterde naar boven en trok zijn voeten op door het luik, toen er voor de eerste maal op hem geschoten werd.

— Maar voor den drommel — ik geloof dat zij er ernst mee maken! riep Raffles uit. Zij schieten niet in de lucht, maar zij mikken, de ondeugden!

Hij had zich opgericht, keek om zich heen en zag Brand juist in groote vaart, hangend boven de straat, neerglijden langs twee telefoondraden, die hij in zijn vuisten had gegrepen, na zijn jasje te hebben uitgetrokken en dit eerst om de draden te hebben gewikkeld, zoodat zij hem niet door de huid konden snijden.

Nauwelijks een seconde later kwam hij terecht op het lager gelegen dak van het huis aan de overzijde van de zijstraat en Raffles zag hem achter een gemetselde schoorsteen verdwijnen.

— Gelukkig dat hij in veiligheid is! mompelde hij voor zich heen. Wat mij betreft — ik vrees dat het te laat is!

Over het groote dak van het huis heen liep een groote bundel telefoondraden, die hier werden geschraagd door een ijzeren gestel van omstreeks drie meter hoogte en voorzien van dwarsijzers ten behoeve van de telefoonarbeiders, wanneer deze iets moeten herstellen.

Raffles ijlde op deze soort van ijzeren toren toe, maar hij was nog geen meter van den grond, of twee kogels vlogen rakelings langs hem heen, hij sprong naar beneden en zeide tot vier of vijf agenten, die op dat oogenblik al op het dak stonden, met hoog opgetrokken wenkbrauwen:

— Neem mij niet kwalijk, waarde heeren, maar is dit optreden niet een weinig kras? Ik had nooit gedacht dat de Parijsche politie zoo vlug met haar revolvers was. Men verwacht

zooiets eerder in Chicago of in New-York. Neen, excuseert u niet! Gij hadt mij heel goed kunnen raken! Foei, dat had ik nooit van u gedacht! Gij ziet dat ik mij overgeef en gij kunt dus die gevaarlijke dingen nu wel wegsteken, die hier te Parijs wat al te gauw schijnen af te gaan!

Raffles had dit alles in voortreffelijk Fransch gezegd en de agenten keken elkander heel even verbluft aan, totdat een hunner op Raffles toetrad, hem nauwkeurig opnam en toen vroeg:

— Hoe komt u hier? Wat voert u hier uit? Hoe is uw naam?

— Wel, ik zou op dat alles breedvoerig kunnen antwoorden, zeide Raffles glimlachend, maar ik wil er liever mee volstaan, u mede te deelen dat de commissaris van politie dat maar moet uitmaken!

De agent haalde spottend de schouders op en kreeg toen de tasch in het oog, welke Raffles aan een riem om de schouders droeg.

— Geef dat maar eens hier! zeide hij.

— Raffles deed de tasch af en zeide zuchtend:

— Een onderneming die volkomen in het water is gevallen! Welk een omslag. En dat voor niets! Hebt gij althans dat caronje weten te grijpen, daar beneden in de kamer?

— Als gij soms Louise de Champfleury bedoelt — ja, die hebben wij te pakken! En zij zegt —

De agent die de tasch in ontvangst had genomen, voltooide den zin niet aanstonds, maar kwam vlak voor Raffles staan, keek hem recht in de oogen en zeide toen:

— Zij zegt, dat je John Raffles bent, de Engelsche bandiet!

— O, als zij mij een bandiet genoemd heeft, dan is zij zeer onhoffelijk geweest en overdreef sterk! verdedigde Raffles zich verontwaardigd. Ik ben volstrekt geen bandiet, goede vriend en gij hadt waarlijk niet op mij mogen schieten.

— Je hebt willen vluchten! zeide de agent streng!

— Dat ligt in de menschelijke natuur! Geloofst gij soms, dat het zoo aangenaam is, van zijn vrijheid beroofd te worden?

De agent gaf niet aanstonds antwoord, maar keek Raffles aan met een twijfelenden, achterdochtigen blik.

De man had geen goed politiebeambte moeten zijn, als hij niet gehoord had van John Raffles, den langgezochten, Engelschen avonturier. Hij wist dat die man een Brit was en hij wist ook dat de Engelschen bijna allen het Fransch wellicht vloeiend spreken, maar in negen-en-negentig van de honderd gevallen met een sterk accent — en deze man sprak de taal van zijn land als een geboren Parijzenaar! Hij wist er

zelfs een weinig dat canailleuse in te brengen, hetwelk eigen is aan de bewoners van de wijken van Vaugirard en Battignolles.

Intusschen begreep hij wel, zijn plicht te zullen verzuimen, als hij niet zorgde dat die man in verzekerde bewaring werd gebracht.

Wat Raffles aangaat, hij was te verstandig om niet in te zien, dat op dit oogenblik iedere poging tot ontvluchting tot mislukken was gedoemd.

Die agenten waren allen van revolvers voorzien, zij schenen ze te willen gebruiken ook, drie kogels hadden hem gemist, maar de vierde kon wel eens raak zijn!

Het had ook natuurlijk volstrekt geen nut, te willen pogen, zich naar den dakrand te begeven, om daar naar een regenpijp te zoeken, want lang voor hij die bereikt zou hebben, zou een kogel hem hebben achterhaald.

Hij vergenoegde zich er dus mede, de schouders op te halen en zich voorloopig in het onvermijdelijke te schikken en met een flauwen glimlach bedacht hij, dat dit nu juist de vijfde maal was, waarop de politie hem in handen had gehad. Driemaal was dit gelukt aan de Londensche, eens aan de Amsterdamsche en deze laatste maal door de Parijsche.

En hij troostte zich met de overweging, dat bij geen van de vorige gelegenheden de mannen van het gezag hem langer dan ten hoogste een vollen dag hadden kunnen vasthouden.

Eenmaal had het zelfs geen anderhalf uur geduurd alvorens hij zich weer op vrije voeten bevond.

Hij dankte zijn gesternte, dat hij zich ditmaal goed vermomd had. Men mocht foto's nemen zooveel men wilde, dat zou de politie weinig helpen voor een volgenden keer!

Intusschen had de agent de tasch opengeknip, stak er zijn hand in, liet de kostelijke juweelen door zijn vingers glijden en vroeg grijnslachend:

— Zeker van je liefje cadeau gekregen?

— Als het zoo was, zou ik niet zoo tactloos zijn, om het te bekennen, mijnheer! antwoordde Raffles met een glimlachje.

— Gevonden misschien?

— Denkt gij met een onnoozelen sukkel te doen te hebben? vroeg Raffles schouderophalend, maar inwendig was hij er verheugd over, dat deze agent blijkbaar behoefte gevoelde om wat grapjes te maken, en met hem te spelen als de kat met de muis, want des te meer tijd zou Brand winnen, om zichzelf in veiligheid te brengen.

Hij toonde dan ook volstrekt geen ongeduld, maar keek den agent aan met een terzijde gehouden hoofd.

— Zoo, dus niet gevonden? Dan moeten wij dus wel aannemen, dat zij gestolen zijn?

— Goede vriend, je zou die vraag niet stellen, als je eens een kijkje had genomen in de werkkamer van mijnheer Tarnoczy, zooals hij zich noemt.

— Maar ik ben er geweest! zeide een andere agent op grimmigen toon. En ik zeg dat er maar één inbreker op de geheele wereld is, die zooiets durft en kan! Want we weten wel, dat het inbreken uit de wereld gaat, omdat er geen geld meer in de kasten zit! Effecten waar de schurken niets aan hebben, en spaarbankboekjes! De rest in een safe van een bank! Zou je maar niet bekennen, dat je Raffles bent, schelm?

— Als ik het was, zou ik het nooit toegeven aan een man, die zulke onkiesche termen gebruikt! antwoordde Raffles uit de hoogte. Bedenk wel, man, dat je niet tegen een Parijschen apache spreekt!

— Maak er een eind aan, Trublot! hernam de tweede agent kortaf. Doe die tasch weer dicht, en houdt hem stevig bij je. Het gezicht van dien man bevalt me heelemaal niet! Hij glimlacht te veel naar mijn zin.

— We zijn nog niet klaar, Dubois! zei de eerste agent kalm, vergeet je heelemaal wat ze gezegd hebben? Er moet er nog een zijn, en misschien nog wel een derde ook! Waar zitten die?

Dubois krabde zich eens achter het oor, en keek in het rond, en liet zijn blikken waren over al die massieve, gemetselde schoorsteenen, waarachter een man zich heel gemakkelijk kon verbergen.

En nauwelijks had Raffles dit gezien of hij gaf aan zijn gelaat een uitdrukking, als van iemand, die met moeite zijn kwaadheid verbergt, omdat men zijn truc of zijn geheim ontdekt heeft.

— Laten vier mannen hen zoeken! beval Dubois kortaf. Jij en ik, Trublot, zullen dezen sinjeur in de gaten houden! En verroer je niet, man; maak geen pas, of zoo waar als ik hier voor je sta, we schieten je neer! We hebben onze instructies!

Raffles haalde slechts met opeengeklemden lippen de schouders op, en de klopjacht begon, want vier agenten, nog altijd gewapend, slopen nu over het dak, omsingelden iederen schoorsteen, juist als Indianen van Aimard, en als de toestand minder ernstig was geweest, zou Raffles zeker hebben moeten lachen om hun zonderlinge gebaren.

Maar inwendig lachte hij toch, want hij won met deze drijfjacht een kostbaren tijd die aan Brand ten goede zou komen.

En terwijl de vier agenten daar zoo aan den gang waren begon Raffles na eenige oogenblikken op zijn beminlijksten toon:

— Is het onbescheiden als ik de vraag stel, hoe Uw schreden juist naar dit huis zijn geleid?

— Dat heb je te danken aan den knecht van mijnheer Henri Dompierre, vriend! Die heeft alles afgeluisterd, heeft vier of vijf dagen nog zijn mond weten te houden, maar toen werd het hem te sterk, en hij heeft verklapt wat er aan het handje was, aan onzen commissaris!

— Praat jij je mond maar niet voorbij, jongen! bromde Dubois. Dat hoeft hij volstrekt niet te weten!

— Ik denk, dat het toch niet geheim had kunnen blijven! zeide Raffles schouderophalend. Zoo, daar ziet men nu weder, wat het toeval tot stand kan brengen, en welke rampen somtijds het gevolg zijn van de taktlooze nieuwsgierigheid van een huisknecht! Ja, dan begrijp ik alles! Men heeft toch, hoop ik, dien armen mijnheer Dompierre niet in de zaak gemengd?

— Dat heeft men integendeel wel! Hij had zijn huis maar niet moeten geven voor zoo'n doel! riep Trublot uit.

— Het gaat je alles geen steek aan! zeide Dubois met een vloek. En jij, Trublot, volg mijn raad, en praat niet zooveel met hem! Hij is een drommels gevaarlijke kerel, laat ik je dat zeggen, en jij bent nog maar een jong bloedje en weet niet wat er te koop is in de wereld!

Het zwijgen duurde eenigen tijd voort, en men hoorde niets anders dan het knarsen van het grint onder de voeten van de zoekende agenten.

Totdat Raffles afkeurend het hoofd schudde en zeide:

— Zij kunnen niet over grint loopen! Als mijn vrienden hier zijn, dan zullen zij ze op vijfhonderd passen gaans hooren aankomen!

— Als ze hier zijn zullen ze ons niet ontsnappen, reken daar maar op! zeide Dubois woedend.

Maar na ongeveer tien minuten kwamen de agenten onverrichter zake weder terug, zoodat Dubois ongeduldig aan zijn zwaren knevel trok, en aan Raffles vroeg:

— Wil je zeggen waar je medeplichtigen zijn?

Raffles keek hem koel aan en antwoordde:

— Ik weet het niet, op mijn woord, mijnheer Dubois — en als ik het wel wist zou ik het niet zeggen! Maar voor wien ziet gij mij dan toch eigenlijk aan!

— Het is goed! Dan moeten ze op het

bureau maar meer uit je zien te halen! gromde Dubois. Neemt hem in je midden, mannen, en bega geen onvoorzichtigheden, want bedenkt dat er een prijs van tweeduizend pond sterling op zijn aanhouding is gesteld! Dat is in francs bijna niet te berekenen! Twee gaan vooruit, twee gaan er op zij van hem, wij beiden sluiten de rij, en zoo naar beneden! Ho wat! Eerst moet hij geboeid worden, ezels! Een boei aan iederen pols — niet samenbinden! Ik merk wel dat jullie hem nog niet kennen! En twee mannen houden ieder een ketting vast! Zoo is het goed!

Hij liet geen oog van Raffles af, die hem wat al te bedaard en te glimlachend voorkwam.

Inderdaad keek de gevangene rustig naar de boeien die hem aan de polsen werden gedaan en zeide nu:

— De Fransche boeien zijn niet zoo kwaad, ofschoon zij niet te vergelijken zijn met die van Scotland Yard! Van de samenstelling van het staal zeg ik niets, want dat is niets waard, maar de constructie is volmaakt. En nu moesten wij maar gaan, want het is wat frisch hier boven op het dak, en gij ziet dat ik geen hoed op heb. Stel U eens voor dat ik zou kouvatten!

— Maak jij maar grapjes, vriend! zeide Dubois toornig. De lust om grappen te maken zal je op het bureau van politie wel vergaan!

En zoo daalde de kleine troep eerst de kleine trappen af naar den zolder, daarna de zoldertrap, en vervolgens de breede trappen tot in de vestibule, waar de congieerge ademloos heen en weer liep, die van het heele voorval volstrekt niets begreep, en nauwelijks geregeld had kunnen antwoordden op de vragen, welke de politie-agenten hem stelden, die daar aanwezig waren, in gezelschap van Louise de Champfleury, Tarnoczy, den chauffeur, den kok en een van de bedienden, die het er nog tamelijk goed had afgebracht.

Zij allen waren geboeid.

De beide andere bedienden waren in een betreurenswaardige toestand met een zieken-auto naar het gevangenisgasthuis overgebracht.

Wij zullen ons niet aan een beschrijving wagen van de blikken, die het gevangen vijftal op Raffles wierp, toen die in hun midden verscheen, en de vrouw gaf waarschijnlijk uiting aan hun aller gevoelens, toen zij bijna stikkend van woede en haat uitbracht:

— We hadden je zelf te pakken willen nemen, Raffles — en al zijn we er nu ook gloeiend bij, jij hebt tenminste den langsten tijd op vrije voeten rondgelopen!

— Genoeg gepraat! zeide Dubois ruw. In de auto's, en vlug een beetje! En Raffles afzonderlijk of wie hij dan mag zijn, anders

gebeuren er ongelukken! Vijf van hen in den groenen wagen en Raffles bij ons in de open auto.

Tamelijk onzacht werd eerst het vijftal naar buiten geduwd, en door de open straatdeur heen zag Raffles, hoe zij een voor een, geboeid en wel in den groenen gevangeniswagen moesten stappen, die door de Parijzenaars „slamand” wordt genoemd! Dadelijk daarop reed het voertuig weg.

Hijzelf was achtergebleven met een inspecteur, die hem voor het eerst zag, een piepjong ventje met blozende wangen, en onschuldige blauwe oogen, die hem echter scherp opnam, en toen kortaf beval:

— In de auto met hem, en dan dadelijk naar het hoofdbureau.

Stevig aan beide zijden vastgehouden door de twee agenten, moest Raffles onder de koetspoort doorgaan.

Er stonden daarbuiten heel wat nieuwsgierigen, aangelokt door het stilstaan van die politiewagens, maar Raffles schreed glimlachend door hun rijen, niet in het minst beschaamd of gegriefd. Hij wist dat dit bij zijn beroep hoorde, hij wist dat hij geen gewone dief was, en de uitroepen en de blikken van al die lieden lieten hem volkomen koud.

Een der agenten, die hem vasthield, moest het eerst instappen, daarop volgde hij, en de agent numero twee volgde, en met zijn drieën namen zij plaats op de achterbank, terwijl de inspecteur en een derde agent gingen zitten op de losse zetels voor hen, en nog weer een agent nam plaats naast den chauffeur.

Bijna onmiddellijk zette de auto zich in beweging.

Het is een vrij lange weg van die plek naar het hoofdbureau van politie, en het naastbijzijnde bureau lag op geen vijf minuten rijdens, maar de inspecteur had het er nu eenmaal op gezet, zijn kostbaren gevangene aanstonds voor den hoofdcommissaris te brengen.

En hij zou wel zorgen dat dit buitenkansje hem niet ontging — er zat stellig promotie in de lucht, na zulk een ongehoorde vangst.

De auto volgde den gewonen weg, en moest dus over een groote lengte de Champs Elysées volgen, die op dat uur van den dag vrijwel verlaten was, want het was lunchtijd.

Ongeveer halverwege bevond zich daar een huis in aanbouw van reusachtige afmetingen, hetwelk bestemd zou worden voor variété-zaal met dancing.

Over een groote uitgestrektheid liep een schutting rondom het bouwwerk, zooals is voorgeschreven, die slechts op een enkele

plaats in het midden door een kleine deur onderbroken werd.

Het was juist op deze plek, dat een groote, logge vrachtauto van het trottoir wegreed, blijkbaar van zins om de straat over te steken, van rechts naar links.

De chauffeur van de politieauto, die vrij hard reed, gaf een waarschuwingssignaal met zijn hoorn, maar de chauffeur van de vrachtauto scheen het niet te hooren, want hij bleef kalm links houden, zoodat de bestuurder van den politiewagen plotseling krachtig moest remmen, maar het bleek reeds te laat te zijn.

Er had een aanrijding plaats, en de vrachtauto reed de politieauto juist bij de achterwielen aan, die een hevige schok kreeg en bijna was omgekanteld.

Op hetzelfde oogenblik scheen er beweging te komen onder een zeildoek, dat over den platten wagen was uitgespreid, en het volgende oogenblik voelde Raffles zich door een onweerstaanbare macht van zijn plaats heffen!

De agent links van hem had zijn greep aan den boeiketting wat verminderd op het oogenblik van den schok, maar de rechtsche agent was meer bij de pinken, en liet den ketting niet toe.

Maar dit had alleen ten gevolge dat ook hij, als door een soort van hoos uit den wagen werd gesleurd, en terecht kwam in de vrachtauto, waar een verschrikkelijke vuistslag tegen de kin, hem onmiddellijk deed loslaten.

Dit alles speelde zich af in een veel mindere tijd dan noodig is om het te beschrijven.

De verwarring in de aangereden politieauto was zoo groot, en duurde zoo lang, op zijn minst zes seconden, dat Raffles reeds lang over

de schutting was gewipt, op een kreet van den chauffeur van de vrachtauto, die zijn wagen dadelijk had laten stoppen, voordat een der agenten er ook maar aan dacht, zijn revolver te grijpen.

Henderson, de man die voor natuurkracht gespeeld had, stond een oogenblik daarna bij de twee mannen, trok hen haastig met hem mee, en zeide:

— Vlug hierheen! Wat is het een geluk, dat ik dezer dagen uit verveling eens een kijkje ben gaan nemen op dit bouwwerk! De werklieden zijn allemaal aan het schaften! Ze kunnen ons hier onmogelijk vinden, als wij maar wat voortmaken!

Door een warnet van balken, stapels metselstenen, groote bergen kalk, stapels planken en allerlei bouwmaterialen, voerde de reus de beide mannen zoo vlug zijn grootte en zwaarte het hem toelieten, naar een kleine deur, die naar een somber steegje bleek te voeren.

Hij opende deze haastig, duwde de twee vrienden naar buiten, liet een zwaren balk voor de deur neervallen die de deur moest afsluiten en zeide handenwrijvend:

— Hier heb ik mijn autotje staan, mylord! En nu hoop ik dat U tevreden over mijnheer Brand en mij is?

— Zeer tevreden, James, en ik dank je hartelijk! Het is alleen maar jammer dat alles zoo vlug is gegaan, want ik heb een kleinigheid vergeten!

— Wat dan? vroeg Brand ongerust, Raffles meetrekkende!

— Wel, de diamanten!" antwoordde Raffles lakoniek.

HOOFDSTUK VI.

WIE DE DIAMANTEN KREEG.

Op den hoek van de steeg en een straat die regelrecht op de Seine uitliep stond een kleine, maar snelle wagen, waarin de drie mannen haastig stapten, terwijl Brand plaats nam achter het stuurwiel, juist op het oogenblik dat eenige agenten met behulp van een plank, de gebarricadeerde deur inramden.

Een kwartier later konden zij zich in veiligheid weten, want toen was het autotje aan den

verhuurder teruggebracht, Raffles had zijn boeien zonder de minste moeite opengesloten, nu zij niet meer werden vastgehouden, en een gewone taxi bracht hen aan den voet van den heuvel van Montmartre, vanwaar zij binnen vijf minuten het kleine, witte huisje hadden bereikt, hetwelk zij aan de achterzijde binnengingen.

Het eerste wat zij deden was, hun vermom-

ming af te leggen, en met de grootste zorgvuldigheid in de geheime bewaarplaats verbergen, en pas toen zij alle drie bijeen waren in de eenvoudige woonkamer, reikte Raffles zijn twee trouwe metgezellen de hand en zeide op diep ernstigen toon:

— Ik dank jullie, vrienden. Ik wist wel dat ik op jullie zou kunnen rekenen — maar ik wil je toch wel toevertrouwen, dat ik mij niet zoo zeker gevoelde, als ik mij voordeed tegenover mijn vrienden de agenten! Hoe is het in 's hemelsnaam mogelijk geweest, dat een klein uur voldoende was, om mijn invrijheidstelling voor te bereiden? En zeg mij om te beginnen, Henderson — waar bleef je toch, nadat ik je had uitgezonden om naar de gewonde bedienden te gaan omzien?

De reus werd wat verlegen, en toen deed hij eensklaps zijn boord los, en wees Raffles op een vuurrooden, diepen striem die rondom zijn hals liep.

— Daar komt het van, mylord! zeide hij op zijn trouwhartigen toon. Ik kon er werkelijk niets aan doen! Het was een valstrik, ziet U! Ik was nauwelijks de kamer binnen, vanwaar het gekreun kwam, of daar sloeg een van die schoeljes, die zeker in de leer is geweest bij de Indiaansche Worgers, mij een loopenden knoop om mijn nek, zeker gemaakt van een van de gordijnkoorden en trok dadelijk zoo hard, dat ik bijna stikte. Zij waren met hun drieën en dat had niets beduid, als ze niet zoo gemeen te werk waren gegaan, en hun vuisten hadden willen gebruiken. Maar ik had geen adem meer, ze bleven aan twee kanten tegelijk trekken, met hun voeten in mijn heupen gesteund — jawel, je moet het tuig kennen! — alsof zij een baal met vodden inpakten! Het werd me groen en geel voor mijn oogen en toen moet ik zeker zijn neergevallen! Het was net alsof er een ijzeren schroef om mijn strot was! Wat er toen gebeurd is weet ik natuurlijk niet precies, maar toen ik weer tot bewustzijn kwam, was ik heelemaal alleen, in een kamer waar zij mij zeker hadden overgebracht, ik denk op de derde verdieping. Misschien dachten zij wel dat ik dood was, en dat scheelde dan ook eigenlijk niet veel! Met mijn zakmesje heb ik het koord, dat nog altijd om mijn nek zat, achter in mijn hals moeten doorsnijden, en dat ging niet eens zoo heel gemakkelijk! Kort en goed — ik wilde mij juist eens gaan overtuigen hoe dat beneden zat, en die leelijke kerels met hun koord afstraffen, toen ik, naar buiten kijkend, op straat de politieauto's juist voor de deur zag stilsthouden en de agenten naar binnenstormden. En ik begreep wel dat ik nog van het meeste nut kon zijn, door mij voor-

loopig maar niet te laten zien, want zij waren met hun dertigen zoowat! En allemaal gewapend! Ik bleef nog wat voor het raam kijken, en daar zie ik me waaratje mijnheer Brand langs de telefoondraden naar den overkant glijden! Ik hoorde ook agenten voorbij stormen, en toen deed ik de deur open, en langs de achtertrap wist ik veilig op straat te komen en mij bij mijnheer Brand te voegen! Nu, hij zal u de rest wel vertellen, want het heele plan is van hem afkomstig:

— Och, dat heeft niets om het lijf! zeide de jongeman blozend. Maak er niet zooveel ophef van! Henderson had mij van dat groote huis in aanbouw verteld, en dat bracht me op het denkbeeld! Ik wist dat de auto stellig langs de Champs Elysées zou rijden, daarop baseerde ik mijn plannetje! Hier vlak bij is een groote garage, waar je allerlei auto's kunt huren, en ik nam de zwaarste vrachtauto die er maar te krijgen was, om zand en balken te vervoeren, en trok een overall aan over mijn kleeren. Alles ging gelukkig gauw — en toch had het maar een minuut gescheeld, of we hadden je gemist! En dat is alles!

Raffles had met glanzende oogen toegeluisterd, en zeide nu, nogmaals de handen grijpend van zijn trouwe metgezel:

— Het is een kranig stuk werk, al lijkt het nog zoo eenvoudig, zooals gijlieden het vertelt! Want alles kon mislukt zijn, als je de auto minder goed bestuurd had, of je koelbloedigheid had verloren!

En als we Henderson niet hadden met zijn verschrikkelijke kracht, Edward, dan hadden wij evenmin iets kunnen beginnen:

— Dat is zoo, beste Brand — hij trok mij aan mijn kraag uit de auto, zooals men een sardientje uit een blikje licht!

— Maar kun je je voorstellen, Edward, hoe die agenten daar zoo plotseling kwamen?

— Ja, want dat heeft een loslippige agent mij zelf verteld! De bediende van Dompierre is nieuwsgierig geworden, heeft aan de deur geluisterd en vernam zoo het heele complot. Uit ontzag en vrees voor zijn meester heeft hij vijf dagen niets durven loslaten, maar toen moet het hem te machtig zijn geworden, en hij is naar de politie gegaan.

— Maar zij verwachtte toch jou daar niet te vinden?

— Dat natuurlijk niet, en het moet een aangename verrassing voor haar zijn geweest, toen alles haar zoo meeliiep, en zij daar overdag den man vonden, dien zij er alleen 's nachts dachten aan te treffen! Nu, wij zijn nu weder op vrije voeten, de fotograaf met het rosse kneveltje heeft afgedaan, en nu moesten wij,

dunkt mij, eens beraadslagen over de beste en veiligste wijze, die diamanten in handen te krijgen, voor welker bezit ik mij zooveel moeite heb getroost.

Het kon omtrent vijf uur in den middag van denzelfden dag zijn, toen een zeer fraaie limousine, achter het stuurwiel waarvan een keurig gekleed chauffeur zat, stijf en strak als een steenen beeld, stilhield voor het hoofdbureau van politie.

Er stapte een heer uit van omstreeks zestig jarigen leeftijd, met een lintje in het knoopsgat van het keurig gesneden jacquet, dat hij onder zijn overjas droeg.

En niet zoodra had de agent, die de wacht hield aan de deur, hem en zijn automobiel gezien, of hij ging eerbiedig in de houding staan, toen de ander hem voorbij liep, en keek hem een weinig nieuwsgierig na, zoodra hij er zeker van kon zijn dat de deftige heer hem niet meer kon zien.

Deze was de tamelijk slecht verlichte vestibule van het oude gebouw binnen getreden, en hield een agent tegen, waarschijnlijk een schrijver of iets dergelijks, die blootshoofds, met eenige papieren in de hand, de vestibule wilde oversteken.

— Mijn vriend, wil je mij aanstonds bij den hoofdcommissaris aandienen? Ik heb een zaak van groot gewicht met hem te bespreken.

Ook deze agent scheen den bezoeker dadelijk te herkennen, want hij zeide onderdanig:

— Ik zal den chef dadelijk gaan waarschuwen, Excellentie. Wil uwe Excellentie zoo goed zijn mij te volgen?

De bezoeker knikte slechts even, en de man ging hem voor, een trap op, naar een vertrek op de eerste verdieping, hetwelk met twee ramen uitzag op de straat, en waar de hoofdcommissaris zat te werken.

Een klerk was bij hem, die blijkbaar juist eenige orders in ontvangst nam.

Het gelaat van den politiebeambte, Lannoy geheeten, stond duister en stuursch, maar toch stond hij onmiddellijk op om den hoogen bezoeker te begroeten, die hem daar zoo heel onverwachts kwam bezoeken, terwijl de agent die hem had aangediend zich weder terugtrok.

— Excellentie! stamelde Lannoy, waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken! Neem plaats wat ik U bidden mag.

De Minister wierp een schuin oogje op den bode, die nog altijd naast den lessenaar stond, en zeide met zijn krakende, als versleten stem:

— Mijnheer Lannoy, ik heb een zaak met U te bespreken, die ik gaarne onder vier oogen met U zou wenschen te behandelen.

Een enkele wenk was voor den bode voldoende, hem te doen begrijpen dat zijn aanwezigheid niet langer gewenscht was, en hij vertrok dus met een diepe buiging.

Zoodra de beide mannen alleen waren, ging de Minister zitten op den stoel dien Lannoy eigenhandig voor hem had gereed gezet, en begon op gedempten toon:

— Mijnheer Lannoy, ik kom hier persoonlijk bij U voor de zaak van de diamanten van Louise de Champfleury.

De hoofdcommissaris schrok, verbleekte, en stotterde:

— O, zijne Excellentie weet reeds —

— Natuurlijk, weet ik het, mijnheer! waartoe zou ik anders Minister van Justitie zijn? Gelukkig licht men mij steeds in, zooals ik het steeds gewenscht en bevolen heb!

— Ik verzeker U, Excellentie, dat mijn mannen gedaan hebben, wat zij konden en dat hun werkelijk geen schuld treft! Wat er geschied is, kon niemand hebben voorzien, en die drommelsche schelm van een Raffles was al verdwenen, voor zij nog —

De Minister viel hem in de rede met een gebaar van ongeduld, en zeide met zijn scherpe stem:

— Ik betreur die ontsnapping ten zeerste, mijnheer — en aan den anderen kant toch ook weer niet! Aanstonds zal u blijken, waarom. Ik kom hier namelijk minder tot u als de Minister tot den Hoofdcommissaris, dan wel als de eene gentleman tot den anderen! Gij kunt mij wellicht een dienst bewijzen — die niet onbeloond zal blijven!

De Minister had zijn stem tot een gefluister laten dalen, en Lannoy was een te schrander man om niet aanstonds te begrijpen, dat hier zich een zeer goede kans voor hem voordeed, en dat er blijkbaar aan de zaak van de diamanten nog heel wat meer vastzat, dan hij ooit had kunnen vermoeden.

Het was aan het ontdane gelaat van zijne Excellentie maar al te goed te zien — de Minister had zijn discretie noodig!

Deze had zijn stoel nog een weinig naderbij getrokken, en ging op zachten toon voort:

— Gij weet immers zeker dat wij hier niet beluisterd kunnen worden?

— Onmogelijk Uwe Excellentie!

— Welnu dan, luister dan goed! Ik herhaal, dat ik die ontsnapping betreur van een gevaarlijk misdadiger — en toch ook weer niet! Want thans zou het wellicht mogelijk zijn, de zaak — hoe zal ik het zeggen...

— In den doofpot te stoppen, Uwe Excellentie? hielp Lannoy hem met een onderdanig glimlachje op weg.

— De uitdrukking is wellicht een weinig te sterk, mijnheer! hernam de Minister koel, maar het is een feit, dat mij het telefonisch bericht van den prefect aangaande de zaak hoogst onaangenaam getroffen heeft. Ziet gij, die dimanten van Madame Louise de Champfleury — die zijn — kort en goed, zij ontving die omstreeks een jaar geleden van mij ten geschenke!

De commissaris zette groote oogen op, en stamelde:

— Ik kan niet inzien, Uwe Excellentie houde het mij ten goede —

Weer hetzelfde gebaar van ongeduld van zoeven, en toen hernam de bezoeker:

— Het verwondert mij dat gij het niet aanstonds begrijpt! Het kan U toch niet onbekend zijn, dat het Kabinet zich op het oogenblik in een zeer precairen toestand bevindt! Mijn vijanden zoeken naar iedere gelegenheid om het ten val te brengen, en gij zult wel inzien, met hoeveel woede zij zich op deze zaak zullen werpen, en haar uitbuiten. Ik hoop dat ik tot U spreek als tot een man van eer, mijnheer!

— Zijne Excellentie kan op mijn discretie volkomen rekenen! zeide de hoofdcommissaris haastig, want hij begreep dat dit de kans van zijn leven was.

— Dan zult gij ook wel inzien hoe hoogst onaangenaam mijn positie zou worden, wanneer deze zaak openbaar werd gemaakt! Ik kom u dus verzoeken, ten eerste, met geen woord over de aangelegenheid te reppen tegenover de journalisten, of althans van de juweelen in het geheel niets te zeggen. Ten tweede doe ik een beroep op uw gevoel van eer, en vraag u dringend, mij die juweelen zoo spoedig mogelijk te willen ter hand stellen, natuurlijk tegen afgifte van een behoorlijk reçu, hetwelk echter niet in de dossiers mag worden opgenomen, maar dat onder uw persoonlijke berusting moet blijven! Gij ziet dus wel, hoezeer ik u vertrouw, en meen te mogen rekenen op uw stilzwijgendheid! Niet alleen zou ik ten onder gaan, wanneer deze zaak publiek werd gemaakt, maar met mij het geheele Kabinet! En wat er dan zou geschieden met een hoofdcommissaris, onder wiens bewind een man als Raffles kon ontsnappen — dat, dat durf ik natuurlijk niet voorstellen!

Lannoy was reeds opgestaan, strekte de

rechterhand met een plechtig gebaar uit, en verzekerde:

— Uwe Excellentie behoeft niet verder aan te dringen! Ik begrijp uw toestand volkomen, en — ook de mijne!

— Gij stemt dus toe?

— Dat spreekt immers vanzelf, Uwe Excellentie. Het is mijn plicht als goed vaderlander den naam hoog te houden van iederen Franschman van uw stand!

— Dat antwoord verwachtte ik, mijnheer! Wat die vrouw betreft —

— O, zij zal voorloopig de gevangenis niet verlaten! zeide Lannoy schouderophalend.

— Des te beter! En als zij over de diamanten spreekt —

— Dan zal niemand haar gelooven, omdat zij reeds weder in uw bezit zijn, Excellentie. Ik verzoek u dus slechts even het reçu te onderteekenen en de zaak is naar ons beider wensch geregeld!

Hij ging weer zitten, haalde een gedrukt formulier uit zijn lade, vulde het in, en schoof het den Minister toe, die er zijn handteekening op stelde.

Lannoy sloot het kostbare papiertje, dat hem zijn toekomst verzekerde, zorgvuldig weg in een ijzeren geldkistje, stapte toen toe op een zware wandkast, opende ze, en nam er na eenig zoeken een eenvoudig kartonnen doosje uit met een touwtje omwikkeld, en waaraan een label was bevestigd met een opschrift en een paar cijfers!

— Hier is uw eigendom terug, Uwe Excellentie, zeide hij glimlachend, de juweelen aan den Minister ter hand stellend, die ze haastig in zijn zak liet glijden, met een handdruk afscheid nam van den verrukten hoofdcommissaris, het politiebureau verliet, in zijn prachtige limousine stapte, en wegreed.

* * *

En op deze geniale wijze — men kan er de geheime archieven van de Parijsche politie op nalezen, die de zaak nooit openbaar heeft durven maken — kwamen de juweelen van Louise de Champfleury weder in het bezit van John Raffles, die op zulk een weergalooze wijze, voor een paar uren, de rol had vervuld van Zijne Excellentie den Minister van Justitie!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN